Газета Верховної Ради України

Голос України

№ 161 (2408) ▪ Четвер, 7 вересня 2000 року ▪ Ціна договірна

Учора в Нью-Йорку відкрився чи не найграндіозніший за всю історію людства форум — Саміт тисячоліття. Господар, Генеральний секретар ООН Кофі Аннан, вітав гостей. ***На знімку АП:*** *під час зустрічі з іранським президентом Мохаммадом Хатамі* ***(про саміт читайте на 3-й стор.).***

7 вересня

▪ *1812 р. Почалася Бородінська битва.*

▪ *1822 р. Бразилія проголосила свою незалежність.*

▪ *1870 р. Народився російський письменник Олександр Купрін, багато творів якого написано на українському, зокрема київському, матеріалі.*

▪ *1891 р. Перші українські емігранти прибули до Канади.*

▪ *1918 р. Утворено Російське телеграфне агентство (РОСТА). З 1925-го*

Газопровід — сусідам, плуг — у землю

Уряд України розглядає можливість передачі транспортних газопроводів у оренду спільному російсько-українському підприємству, щоб забезпечити «вигідність транзиту газу територією України». Про це повідомив журналістам у Харкові заступник Голови Верховної Ради Степан Гавриш.

За його даними, йдеться про передачу газопроводів високого тиску «в оренду на 25 років за 1,8 млрд. доларів», повідомляє «Інтерфакс-Україна».

Профільний комітет ВР підготував свої пропозиції, і законопроект про нафту і газ буде повторно розглянуто на сесії парламенту.

Висловлюючи свою особисту точку зору, Степан Гавриш зазначив, що допускає можливість приватизації системи українських газопроводів.

Він також вважає, що аграрну реформу, яку проводить уряд, необхідно скоригувати в бік створення середнього класу на селі. Створення потужних приватно-орендних підприємств призведе до вимивання середнього класу селянства, насамперед фермерів, і не дасть серйозного прогресу в аграрному секторі, стверджує Степан Гавриш.

Правам людини підвищену увагу

Президент України Леонід Кучма у вівторок підписав у Нью-Йорку Декларацію «Терпимість і різноманітність: погляд в XXI століття».

Як повідомив журналістам Постійний представник України в ООН Володимир Єльченко, декларація «має символічне значення». Країни, що підписали її, заявляють про свій намір проявляти толерантність і приділяти підвищене значення всім заходам щодо неприпустимості порушення прав людини, зокрема, забезпечення необхідних законодавчих і економічних заходів.

За його словами, повідомляє «Інтерфакс-Україна», декларація передбачає зобов'язання кожної країни цілком відмовитися від расової дискримінації. В. Єльченко нагадав, що кілька років тому з ініціативою підписання такого документа виступив колишній президент ПАР Нельсон Мандела.

Український дипломат також повідомив, що під час зустрічі у вівторок з Верховним комісаром ООН з прав людини Мері Робінсон глава Української держави звернувся до неї з проханням, аби офіс Верховного комісара надав допомогу Україні в здійсненні комплексу заходів щодо припинення торгівлі жінками й дітьми.

Дорога ложка до обіду, а зелень — до вінегрету

Учора зелені України масовими акціями, що відбулися в Києві, Одесі та Харкові, сповістили владу і широку громадськість про небезпечну ситуацію із похованням радіоактивних відходів. Щоправда, проблема утилізації промислових радіоактивних джерел не нова. Але заявити про неї привселюдно Партія зелених, підтримувана керівництвом державного об'єднання «Радон», вирішила тільки тепер. По-перше, є «інформаційний привід» —масове зараження токсикодермією в Миколаївській області. По-друге, як заявив один із лідерів зеленого руху, «раніше сил у нас не вистачало»...

(Закінчення на 2-й стор.).

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

! У номер

Крим урочисто відзначить другу річницю Конституції

На засіданні президії Верховної Ради Криму прийнято рішення про початок робіт з підготовки і проведення заходів, присвячених 2-й річниці Конституції Автономної Республіки.

Оскільки 21 жовтня — день прийняття Основного Закону автономії — є суботнім, урочисті збори і святковий концерт у приміщенні Кримського українського музичного театру заплановано на 20 жовтня.

Урочисті заходи, повідомляє «Інтерфакс-Україна», відбудуться також у всіх районах Криму.

Прийняту Верховною Радою Криму Конституцію автономії 23 грудня 1998 року затвердила Верховна Рада України, і 12 січня 1999 року Основний Закон АРК набрав чинності після підписання Президентом України.

Нуль без палочки

За вісім місяців приріст промислового виробництва проти відповідного періоду минулого року становив 12 відсотків. А от ціни зросли на 18,7 відсотка.

У серпні істотно подорожчали м'ясо, птиця, тваринні жири, ковбаси, риба, морепродукти, вершкове масло та алкогольні напої. І навпаки — подешевшали відповідно до сезону овочі та фрукти, картопля, яйця, сир і цукор, що дало змогу зберегти у графі «Інфляція» за серпень вельми важливий нуль.

Ціни на непродовольчі товари зросли на 0,5 відсотка за рахунок вартості бензину і тарифів на платні послуги.

Наміри

Граніт співпраці

Японські інвестори зацікавилися продукцією світловодського ВАТ «Чисті метали» (спеціалізація —напівпровідникові матеріали і сполуки) та Капустянського гранітного кар'єру. Можливості співпраці з цими підприємствами обговорювалися представниками японської корпорації «Ніссе Іваї» під час зустрічі із заступником голови Кіровоградської облдержадміністрації Миколою Лавренком, **повідомляє наш власний кореспондент Олег Бондар.**

Лист на першу сторінку

Коли настає «чорний день»...

Медпрепарат, який мені призначив лікар, коштує 631 гривню. Госпіталізація платна, статус ветеранів не діє. Маю на ощадкнижці більш як десять тисяч, якими багато років користувалася держава, та мені їх не віддають. Але чому? Чому пересічні громадяни позбавлені прав, якими Конституція повинна їх захищати? Відповідати маємо не ми, а ті, хто довів нас до зубожіння. Настали «чорні дні», яких ми так боялися, жити неможливо, а руки на себе накласти не можу...

Л. ЗАБОЛОТНИЙ, інвалід війни.

Чигирин
Черкаської області.

▪ *Українські військові льотчики вибороли перші місця на авіашоу в Чехії.*

▪ *Запорізька область і місто Чунцин (Китай) уклали договір про співробітництво.*

▪ *На шахті «Північна» виробничого об'єднання «Макіїввугілля» в Макіївці (Донецька область) від ураження електрострумом загинув гірник.*

▪ *Містобудівна рада Києва ухвалила рішення про знесення будинку на Хрещатику, в якому розташовано Мінекології та інші установи.*

P. S.

У серпні інфляція не зростала

Дорога ложка до обіду, а зелень — до вінегрету

(Початок на 1-й стор.).

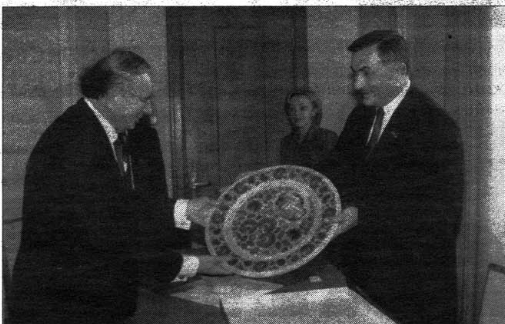
...Біля воріт спецкомбінату радіоактивних відходів, що в селі Пирогово, котре вже входить в межі столиці, вишикувалися демонстранти в зелених плащах, протигазах і захисних пов'язках. Під транспарантами з деклараціями на кшталт «Нашій нації досить радіації» і піонерськими примовками на захист довкілля, які дружно вигукували делегації зелених з Миколаївської, Хмельницької, Вінницької областей, лідер ПЗУ Віталій Кононов виголосив текст звернення до Кабінету Міністрів України. Головні вимоги петиції: створити єдину державну програму поводження з радіоактивними відходами, визначити головного куратора за процесом утилізації (нині за це відповідають кілька міністерств і відомств країни) і профінансувати ДО «Радон» у розмірі 10,5 млн. грн. на рік, що, власне, і записано окремим рядком в держбюджеті-2000.

Основна перманентна «катастрофа», що має місце бути на Київському спецкомбінаті, а втім, як і на інших п'яти «радонівських» об'єктах, — брак коштів. З цієї тривіальної причини на комбінаті й склалася аварійна ситуація, пов'язана з газоаерозольними викидами тритію в атмосферу і зливанням радіоактивних речовин у грунтові води. Поки що внутрішні аварійні процеси, за словами заступника директора «Радону» з питань радіаційної безпеки Віталія Косенка, мирному населенню та екології не небезпечні. Однак, якщо не вжити застережних заходів, ситуація може вийти з-під контролю.

Аварійні могильники на спецкомбінатах створювалися в 60-ті роки. За цей час вони морально і технологічно застаріли. Об'єкти не ремонтували з 1990 року і частина з них уже втратила свої захисні властивості. Наслідок амортизації спецпоховань — радіаційні аварії на Київському і Харківському комбінатах. І хоча вже кілька років у Пирогово радіоактивні відходи утилізують по-новому — не в могильниках, а в спеціальних контейнерах, — сьогодні фахівці характеризують радіаційну аварію на спецкомбінаті не як промислову (що не виходить за межі об'єкта), а вже як «локальну комунальну радіаційну аварію»...

Борці з радіоактивним сміттям сподіваються, що до 2005 року все-таки в 30-кілометровій зоні буде відкрито загальнонаціональний смітник радіоактивних відходів промислового виробництва. Там будуть довічно поховані радіаційні джерела з усієї України (об'єм могильника — близько 1,5 млн. кубів, довжина — 3 км). А поки що завдання спецкомбінатів ДО «Радон» зберегти в повній цілості наявне в них радіоактивне сміття.

Ольга ВАУЛІНА.

Верховна Рада максимально зацікавлена в налагодженні діалогу з Радою Європи, а також у підтримці позиції України в Парламентській Асамблеї РЄ, зокрема з боку британської парламентської делегації.

На цьому наголосив заступник Голови Верховної Ради України Степан Гавриш під час зустрічі з членом парламентської делегації Великої Британії в ПАРЄ та Міжпарламентському союзі, екс-депутатом Палати представників Великої Британії, одним з лідерів української діаспори в цій країні Стефаном Терлецьким.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Погарячкували...

Печерський райсуд Києва задовольнив позов екс-керівника НАК «Нафтогаз України» Ігоря Діденка до Кабінету Міністрів про неправочинне звільнення його з посади 21 липня цього року.

Поновивши Ігоря Діденка на його колишній посаді з відшкодуванням йому втраченої заробітної плати в період вимушеного прогулу, суддя Микола Замковенко вказав на низку очевидних порушень чинного законодавства. Зокрема, на перевищення повноважень вищим виконавчим органом країни. Нагадаємо: поштовхом до звільнення послужила постанова Кабінету Міністрів, а правовим підгрунтям — наказ по компанії, а не рішення акціонерних зборів.

З граблями на Банкову

 Земельна реформа: наслідки

Сьогодні селяни агрофірми «Зоря» Чернігівського району прийдуть у Київ на Банкову із вилами, граблями та плакатом: «Віддайте нам нашу землю! Виконайте Указ Президента!»

Напередодні вони висловили своє обурення з приводу зволікання з вирішенням їхнього питання перед стінами облдержадміністрації.

— Після реорганізації КСП в Петрушині 61 пайовик вирішив відокремитися від більшості та працювати невеличким колективом, — розповідає керівник агрофірми фермер Віктор Хоменко. — Спочатку 9 березня узгоджувальна комісія виділила нам нормальні землі, які влаштовували всіх. Але наприкінці квітня попереднє рішення було скасоване. Нам виділили 180 гектарів переважно в урочищі Чаплине. На цих площах, які постійно підтоплюються, можна вирощувати хіба що кормові культури!

Селяни й досі не отримали належне їм майно, техніку. По суті, цей сільгосппрік колишні колгоспні трактористи, доярки, серед яких чимало орденоносців, провели у дискусіях, суперечках, поїздках до судів. Навіть свою агрофірму вони змушені були реєструвати у Чернігівській міськраді, а не в районі.

— Ми не відсіялися весною, — ділилися наболілим пайовики, приїхавши на Красну площу Чернігова. — Схоже, і у весняну посівну доведеться сидіти без діла.

Начальник районного відділу земельних ресурсів Геннадій Вишняков, який неодноразово виїжджав у Петрушин з цього приводу, вважає вимоги невдоволених дещо перебільшеними.

— Та нормальна там земля. Чого вони не заспокояться? Їм виділено масив середній за якістю. На ньому росла чудова озимина. Є у них площа 60,8 гектара особливо цінних земель. Якщо не згодні з рішенням комісії, нехай подають до суду...

Чернігівський районний суд, куди ще на початку літа звернулися петрушинські селяни, на жаль, й досі не виніс свого вердикту.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігівська область.

Землі трясіння

До Києва шукати справедливості приїхали одразу шестеро найманих працівників приватного сільгосппідприємства

 Думка оглядача

У надзвичайно низькому, як для України, нинішньому врожаї зернових традиційно звинувачують погодні умови, погане керівництво на місцях, низький рівень агротехнології. При цьому чомусь забувають, що в українському селі розпочалися процеси, що докорінно перетрушують, змінюють життєвий устрій його мешканців. Причому у найпринциповішій точці координат, яка його, цей устрій, визначає, — у відносинах власності.

Що за вивіскою?

Хлібороб наш навчений життєвої мудрості. У пам'яті своїй, на генетичному рівні, зберігає всі катаклізми, що потрясали село протягом останніх 150 років, починаючи від скасування кріпацтва.

Основний досвід стосунків із владою однаковий для всіх наших землеробів. Суть його проста, як мукання, — з начальством не сперечайся! Тому нині 99,8% господарств звітували про перехід на нові організаційні форми життя і діяльності. Переважно шляхом зміни вивісок на конторі.

А проте, за нашого загального інформаційного інфантилізму, ніні та й проскакують у газетах знакові повідомлення на кшталт: «Гастелло на жнивах». Коли якийсь фермер із с. Кашпирівка Козятинського району Вінницької області своїм ЗиЛом таранить комбайн «Нива» місцевого господарства, який збирав зерно на виділеній йому ділянці землі. Щоправда, пшеницею (озимою) засіяли ділянку земляки фермера — трудівники КСП ім. Щорса, якого вже немає, — ще минулої осені. То чий це урожай?

В іншому районі фермер без будь-якого з'ясування власним комбайном заїхав на спірну ділянку і поцупив, знову ж таки де-юре не відомо у кого, 12 тонн пшениці. Щоправда, господарі посівів знайшлися і звернулися в міліцію. Чим усе завершиться, важко сказати. У третьому — справа дійшла ледь не до підпалення спірного поля.

Тож коли в нашій редакції з'явилися ходаки з Приазовського району Запорізької області, дивуватися можна було хіба що їхній кількості — до Києва шукати справедливості приїхали одразу шестеро найманих працівників приватного сільгосппідприємства (ПСП) «Роса». Редакція (залишається лише дивуватися наївності наших співгромадян) була їхньою останньою надією. У Кабміні приазовських ходаків не прийняли. Та й як можна, сидячи в Києві, розв'язати майнову суперечку, що виникла за 800 кілометрів? Інша річ, чому вона виникла, але про це далі. Спочатку про суть конфлікту.

Фабула його до непристойності банальна, і тією чи тією мірою або формою, смію запевнити, нині має місце скрізь. Десь від колишнього КСП не залишилося ні техніки, ні придатних до експлуатації тваринницьких ферм, ані самих корівок. Десь не розібралися з урожаєм. Десь забули наділити паями працівників соціальної сфери: сільських учителів, лікарів і фельдшерів, бібліотекарів і завідувачів сільських клубів, зв'язківців і продавців сільпо. Нині невдоволення таким перебігом подій лише гудить по хатах. Вихлюпне на поверхню? Усе можливо, хоча народ наш досить терплячий.

У Приазовському вихлюпнулося. Ще влітку минулого року. Коли пайовики колишнього КСП імені Кірова вирішили реформувати своє життя, провівши збори з відповідним порядком денним. Чим випередили відповідний указ Президента.

Куди хочу, туди й поверну

На зборах 68 мешканців села Вишневе (не найуспішнішого відділення колишнього КСП) вирішили жити й працювати самостійно. Проте погодилися з більшістю, що фізичне розпаювання слід здійснити після жнив. А коли комбайни КСП ім Кірова, яке ще існувало де-юре (як землекористувач) вийшли на поля, що мали відійти до майбутнього КСП «Вишневе», його мешканці, переважно жінки й діти, лягли під колеса і машини в загони не пустили. До крові, слава Богу, не дійшло, хоча й розв'язати проблему викликані на місце інциденту органи правопорядку не змогли. Не ганяти ж, і справді, дітей та бабів полями гумовими «демократорами»!

А тим часом власник ПСП «Роса» Микола Киризлєєв, кому пайовики колишнього КСП ім. Кірова віддали в оренду свої наділи, копійку лічити полюбляє і вміє. Сюди-туди прикинув і вийшов на цифру збитків, завданих колишньому колективному господарству свавільними діями мешканців Вишневого, котрі урожай озимих, ячменю і соняшнику зібрати примудрились, у 350 тис. гривень, суму для села аж надто вагому.

І ось тут ситуація зайшла, що називається, у глухий кут. Із ким позиватися? З мешканцями села Вишневе? Кожним із 68? Але вони зібраний урожай буцімто передали на баланс новоствореному суб'єкту господарювання — КСП «Вишневе». А юридична особа, оце КСП «Вишневе», хоч як крути, а на поля не лягало, і в незаконний спосіб урожай не збирало.

У будь-якому селі на заїжджу людину, а на журналіста особливо, дивляться хоча й із цікавістю, але в певному розумінні, як на дурня. Якому, хоч що розповідай, — повірить. Ось і нинішній керівник КСП «Вишневе», Дмитро Пельтек, факт незаконного збирання врожаю на словах визнавав. Що ж до повернення — немов вуж, крутився. Це у присутності голови районної держадміністрації і голови райради.

Потім уже, зі слів різних людей, з'ясувалося, що обидва керівники господарств — запеклі суперники. А ще кілька років тому були найщиріші друзі. Й узагалі, в такому локальному районі, як Приазовський, захожих практично не зустрінеш. А всі корінні мешканці поєднані між собою зв'язками не лише родинними. І які сильніші — спробуй розберися.

Ось тут і зайнятися б розбиранням місцевій комісії із землекористування. Авторитетній, поважній і з цілковито визначеними законом повноваженнями, якими були такі комісії при земських управах часів Петра Столипіна. Так ні ж, нічого такого на селі створено не було. І проштовхуючи нові, як для колишніх «совків», ідеї приватної власності на землю, ми спираємося на кастрований гібрид колишніх райкомів партії і радянської влади. А як інакше накажете оцінити нинішні ради без виконкомів? І голів районних держадміністрацій, чия психологія націлена лише на одне: догодити області і Києву. Вони так виховані, вони ще в строю, не пішли. І в цьому теж — проблема для сміливих рішень Президента.

Погодьтеся, нерозумно судити збоку, хто має рацію, а хто винний, хто кращий, а хто гірший. Пайовики з Вишневого, хто пішов за Дмитром Пельтеком, такого вам нарозповідають про Миколу Киризлєєва — хоч падай. Але в січні—лютому 17 із 68 повернулися таки до нього. І знову конфліктна ситуація. Як їхні шматочки землі ПСП «Роса» оброблятиме на чужих, по суті, полях?

А тут нова морока. Спочатку у КСП ім. Кірова, а потім і в ПСП «Роса», посунули зі своїми паями хлібороби колишнього КСП «Промінь». А під час інвентаризації господарства з'ясувалося, що немає основних фондів на багато тисяч гривень. Зокрема й імпортного обприскувача вартістю 16400 доларів США. За великим рахунком — пряма крадіжка. Але колишній голова «Променю», так би мовити, — почесний пенсіонер районного масштабу.

— Та тепер таких фактів — хоч греблю гати. І не лише в нашому районі. Одне слово, земля почала рухатися. І трястиме її ще не один рік, — каже голова Приазовської районної ради Володимир Чепурной.

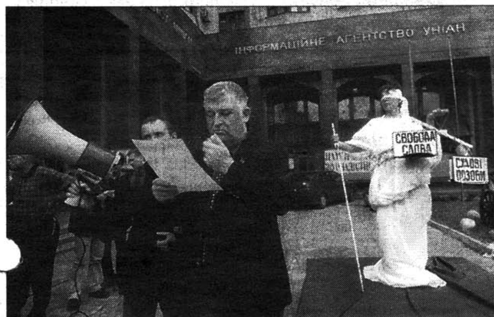
(Закінчення на 6-й стор.).

«Нашій нації досить радіації», — скандували захисники довкілля

Фотофакт

Другий етап всеукраїнського журналістського «Походу свободи» триває у Києві. Учасники акції вимагають законодавчо обмежити 150 мінімальними зарплатами розмір судових позовів про захист честі й гідності до преси.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Кадри

Велика «чистка» вінницької міліції

У Вінниці одразу семеро високих міліцейських чиновників позбулися своїх посад. Серед них — два перші заступники начальника УМВС області та заступник начальника управління боротьби з організованою злочинністю.

Деякі керівники підрозділів отримали дисциплінарні стягнення, в тому числі й головний міліціонер області генерал-лейтенант Валерій Бевз, якого, до речі, лише недавно підвищили у званні.

У такий спосіб Міністерство внутрішніх справ відреагувало на недоліки у розкритті низки резонансних злочинів, що прокотилися один за одним у місті над Бугом. Особливо жорстоким став останній, коли вибух практично знищив 12(!) квартир багатоповерхового будинку. Загинуло четверо людей, серед яких вагітна жінка.

Як повідомив заступник міністра внутрішніх справ Володимир Мельников, роботу вінницьких міліціонерів буде детально проаналізовано на засіданні колегії міністерства. А 15 вересня питання боротьби із злочинністю розглядатиме сесія облради.

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

«Тепло. Теплий дім» — що може бути краще?

Енергозбереження

Дні енергоефективності розпочинаються сьогодні великою Міжнародною виставкою-ярмарком у столичному палаці мистецтв «Український дім».

Домагатися скорочення енерговитрат у країні з надлишковими енергоємними виробництвами — справді мистецтво. Ось уже четвертий рік небезуспішно культивують і розвивають його Комітет Верховної Ради України з питань паливно-енергетичного комплексу, ядерної політики та ядерної безпеки, Держкомітет енергозбереження, АТ "Укренергозбереження" — головні організатори нинішніх виставкових показів. Триватиме виставка до 10 вересня. Напередодні осінньо-зимового сезону безперечний інтерес викличуть представлені тут екологічно чисті енергоощадні технології муніципальної енергетики, теплові опалювальні системи та обладнання, вентиляційна, кондиціонерна та холодильна техніка, прилади контролю, обліку і регулювання, теплоізоляційні матеріали та конструкції, вологостійкі захисні покриття, системи водопостачання та очищення. В основному всі — вітчизняного виробництва. Але, як зазначає народний депутат України, один із зачинателів енергоощадних процесів Михайло Ковалко, наступним значним кроком має стати масове впровадження кращих зразків.

Людмила МЕНЖУЛІНА.

Буш висловлюється нецензурно і привселюдно

У незручну ситуацію потрапив кандидат у президенти США від республіканців Джордж Буш.

Перед виступом у робітничому передмісті Чикаго Нейпервіллі в День праці він нецензурно висловився на адресу журналіста з газети «Нью-Йорк таймс». Не знаючи, що мікрофони уже ввімкнено, Буш сказав своєму партнерові у президентських перегонах, кандидатові на пост віце-президента Діку Чейні приблизно таке: «Дивись, це — Адам Клаймер з «Нью-Йорк таймс», першокласна сідниця!» На це Чейні відповів: «Еге ж, він самий, з'явився — не запилився». Про реакцію журналіста інформагентства не повідомляють.

Форум відкрився. Та не для всіх

Перед відкриттям Саміту тисячоліття Генеральний секретар ООН Кофі Аннан закликав до активнішої боротьби з бідністю і злиднями. «Це вирішальний момент для світових лідерів і для Організації Об'єднаних Націй», — заявив він.

Початок роботи саміту був затьмарений відмовою від участі в ньому делегації Північної Кореї. Це сталося після того, як північнокорейську делегацію на чолі з віце-президії Верховних народних зборів КНДР Кім Йон Намом (формальним главою держави) під час пересадки на літак компанії «Американ Ейрлайнз» в німецькому Франкфурті-на-Майні було піддано обшуку з боку «служб безпеки США». «Такий інцидент не може розцінюватися інакше, як навмисна змова, виконана за вказівкою адміністрації США», — наголосив міністр закордонних справ Північної Кореї Чо Су Хон. Отже, запланована зустріч представників Північної та Південної Кореї в Нью-Йорку не відбудеться.

Американська авіакомпанія «Американ Ейрлайнз» заявила, що шкодує з приводу інциденту. Вона спростувала повідомлення про те, що під час огляду представників північнокорейської делегації змушували знімати одяг.

У саміті не беруть участі й президенти Іраку та Югославії, лівійський лідер Муаммар Каддафі. Крім основної програми, в рамках форуму відбудеться ціла низка дискусій, спрямованих на розв'язання важливих політичних проблем. Зокрема, роблять кроки до поновлення палестино-ізраїльського переговорного процесу. А федеральний канцлер Німеччини Герхард Шрьодер має намір під час конференції порушити питання про надання ФРН місця постійного члена в Раді Безпеки ООН.

Громадськість також не обминула увагою цей важливий політичний захід. Напередодні відкриття саміту в Нью-Йорку відбулися масові демонстрації протесту. Учасники акції зажадали від світових лідерів забезпечення прав людини у країнах третього світу.

Олег ДЕНИСОВ.

У номер

■ Запоріжжя

Даєш комп'ютеризацію сільської школи!

Запорізька облдержадміністрація розробила програму комп'ютеризації сільських шкіл регіону. Протягом нинішнього навчального року освітнім закладам буде надано 500 комп'ютерів.

— Робитимемо все, щоб сільські школярі мали такі самі можливості для інтелектуального розвитку, як і їхні міські ровесники, — зазначив голова облдержадміністрації Олексій Кучеренко, вручивши учням та педагогам Роздольської загальноосвітньої школи Михайлівського району вісім персональних комп'ютерів і принтер для обладнання кабінету інформатики.

■ Одним абзацом

■ Представники Партії зелених та громадськості пікетували підходи до Рівненського телерадіопередавального центру. Стривожені станом 240-метрової вежі, учасники акції наголосили на необхідності активізувати зусилля влади щодо фінансування ремонту унікальної споруди. П'ять років тому тут розпочали реконструкцію першого ярусу, але незабаром роботи припинили. Тим часом щогла вежі перебуває в аварійному стані.

■ Кредит для закупівлі 17 тисяч тонн зерна нового врожаю надали місцевій владі під заставу комунального майна банки Чернівців. Такої кількості збіжжя вистачить, щоб забезпечити мешканців міста хлібом і макаронними виробами принаймні до нового року. Щоправда, ціну виробів поки що ніхто не прогнозує.

■ Ліквідовано пожежу в Національному університеті імені І. Франка у Львові, яка охопила вогнем п'ятий та шостий поверхи будівлі. Жертв та потерпілих немає. До гасіння залучалося 30 осіб та 7 одиниць техніки. Причини загорання з'ясовують. Ведеться слідство.

■ Кельн

Чеченський слід на дні Баренцевого моря

Міністр інформації невизнаного уряду Чечні Ахмед Закаєв в інтерв'ю радіостанції «Німецька хвиля» заявив, що загибель російського АПЧ «Курськ» і пожежа на Останкінській телевежі — сплановані акції чеченських бойовиків. Москва поки що ніяк не прокоментувала цю заяву.

■ Париж

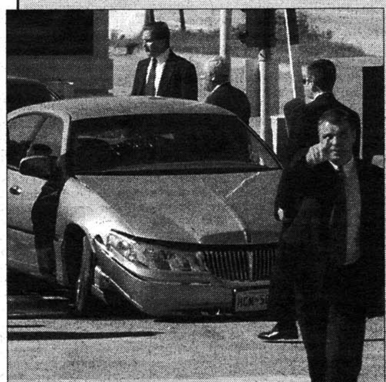
Зменшено податок на пальне

У Франції водії вантажівок розв'язують питання про припинення блокади нафтопереробних установок і складів пального, яку вони здійснювали. Раніше влада на переговорах із профспілками погодилася зменшити податок на пальне. А минулого тижня уряд погодився на таку саму вимогу рибалок, які влаштували блокаду французьких портів.

■ Вашингтон

Міністру оборони ФРН у Пентагоні розбили окуляри

Під час відвідання Пентагону дістав травму міністр оборони Німеччини Рудольф Шарпінг. Пропускний бар'єр раптом піднявся тієї миті, коли над ним стояв лімузин німецького міністра. Внаслідок цього Шарпінг був катапультований, діставши травму ноги і голови.

За повідомленнями власних кореспондентів "ГУ" та інформаційних агентств.

Фото АП.

Спорт

■ Футбол

Пари визначилися

Відбулося чергове засідання бюро ПФЛ. На ньому, зокрема, провели жеребкування пар 1/16 фіналу розіграшу Кубка країни: «Прикарпаття» (Івано-Франківськ) — «Металург» (Запоріжжя), «Спартак» (Суми) — «Динамо» (Київ), «Зірка» (Кіровоград) — «Металург» (Донецьк), «Машинобудівник» (Дружківка) — «Металіст» (Харків), «Металург» (Нікополь) — «Дніпро» (Дніпропетровськ), «Сокіл» (Золочів) — «Сталь» (Алчевськ), «Борисфен» (Бориспіль) — ЦСКА (Київ), ФК «Черкаси» — «Нива» (Тернопіль), «Волинь» (Луцьк) — «Металург» (Маріуполь), «Полісся» (Житомир) — «Ворскла» (Полтава), «Чорноморець» (Одеса) — «Карпати» (Львів), «Буковина» (Чернівці) — «Кривбас» (Кривий Ріг), СК «Миколаїв» — «Таврія» (Сімферополь), ФК «Львів» — ФК «Вінниця», «Закарпаття» (Ужгород) — «Титан» (Армянськ).

Матчі відбудуться 17 вересня.

На зарубіжних стадіонах

Результати матчів національних чемпіонатів за участю суперників київського «Динамо» в Лізі чемпіонів. **Бельгія.** «Андерлехт» — «Шарлеруа» — 7:2. **Нідерланди.** ПСВ — «Вілем-II» — 2:2. **Англія.** «Манчестер Юнайтед» — «Бретфорд» — 4:0. Ще один результат, який нас зацікавить, — «Тоттенхем» — «Евертон» — 3:2. Два м'ячі у переможців забив Сергій Ребров (один — з пенальті).

Гаряче літо 2000-го

Якщо колективові ВАТ «Маріупольський металургійний комбінат імені Ілліча», вважають тут, не дозволять викупити поза конкурсом контрольний пакет акцій, на місто чекає новий вибух: цього разу — соціальний

Наша газета вже писала про події довкола приватизації Маріупольського металургійного комбінату імені Ілліча. Це було напередодні розгляду в парламенті законопроекту «Про особливості приватизації державного пакета акцій ВАТ «Маріупольський металургійний комбінат імені Ілліча». До канікул депутати прийняли його у першому читанні. Незабаром Верховна Рада розгляне цей документ у другому читанні.

Перед входом до робітничої їдальні стоять бабусі, просять подати. Із таким незвичним сусідством довелося зустрітися чи не вперше. Сучасний пролетаріат, як правило, до їдальні не ходить. На одних підприємствах ці «точки» стали анахронізмом, на інших — ходити нема з чим. У таких бабусь безпомилковий розрахунок: вони там, де є люди з грішми. Тут вдалося почути таке рідкісне в наш час: «Взагалі-то зарплати мені вистачає. Але буду заробляти ще більше». Їх, задоволених і роботою, і зарплатою, — тисячі. Для скептиків можу підказати адресу: відкрите акціонерне товариство «Маріупольський металургійний комбінат імені Ілліча».

Острівець добробуту? Важко назвати «острівцем» друге за обсягами виробництва металургійне підприємство держави, де працює 52 тисячі осіб. Феномен? Але живуть «іллічівці» в таких самих умовах, що й колеги з інших заводів. Виняток із правил? Лише в одному: на відміну від інших металургійних підприємств, у цьому ВАТ контрольний пакет акцій досі належить державі.

«Завод не віддамо!»

Саме навколо цього пакета останні кілька місяців точаться запеклі суперечки. Як відомо, Верховна Рада України прийняла у першому читанні Закон України «Про особливості приватизації державного пакета акцій ВАТ «Маріупольський металургійний комбінат імені Ілліча».

В очікуванні наступного розгляду закону в колективі не бракує прогнозів, у тому числі невеселих. Металурги вважають, що їхнє зароблене важкою і напруженою працею благополуччя може опинитися під загрозою. Вони не збираються здаватися без бою: у день мого приїзду на комбінат на зустрічі нічної зміни із генеральним директором Володимиром Бойком із залу пролунало рішуче: «До Києва поїдемо, у пікети станемо, але завод не віддамо!»

ДОВІДКА. З 1993 до 1996 року комбінат був орендним підприємством. Після приватизації у 1996 році частки засновників розподілили так: Організація орендарів — 31 відсоток акцій, Фонд державного майна України — 69 відсотків.

За два місяці до перетворення орендного підприємства на акціонерне товариство збори уповноважених Організації орендарів прийняли рішення про консолідацію майбутнього пакета акцій. Уже 1997 року збори уповноважених голосують за створення товариства з обмеженою відповідальністю «Ілліч-Сталь», до статутного фонду якого увійшов консолідований пакет акцій, а також внесок голови профспілкового комітету М. Під'яблонського в сумі 10 гривень: за законом, засновників товариства має бути щонайменше двоє.

Уже наступного року «Ілліч-Сталь» було перетворено на закрите акціонерне товариство. 1999 року ВАТ «Маріупольський металургійний комбінат імені Ілліча» реєструє додатковий випуск акцій. І для збільшення статутного фонду, і для реєстрації додаткового випуску знадобилися рішення Вищого арбітражного суду України, оскільки Фонд державного майна та Державна комісія з цінних паперів і фондового ринку не давали згоди. Отже, на початок 2000 року у власності трудового колективу комбінату було 40 відсотків акцій ВАТ. На цей час держава вирішує продати свій контрольний пакет. Варіантів продажу два: або через аукціон, або поза конкурсом. В останньому випадку власником контрольного пакета стає колектив акціонерів.

У цехах металургійного гіганта сьогодні гаряче від суперечок.

— Усі за приватизацію, це однозначно, — каже Ігор Мітасов, майстер доменної печі № 5. — Створюється враження, що комусь дуже не хочеться, щоб комбінат приватизували ми. Але подивіться, за останні два-три роки у нас значно підняли заробітну плату. Не кажу про «застійні» часи, але зовсім недавно вистачало лише на харчування. А тепер можна заекономити, щось істотне придбати. Хотілося б сподіватися, що й надалі так буде.

— Із 73-го тут працюю, — приєднується до розмови горновий Микола Татар. — Бачите мою сорочку? Раніше вона не висихала, так гаряче було. А тепер менше ручної праці стало, легше працювати. І людей побільшало: колись із нас, хто працював у «гарячому» цеху, сміялися: дурні, мовляв. А тепер заздрять, самі на заводі прагнуть працювати. Я вже пенсіонер, але скільки там тієї пенсії — 97 гривень. За квартиру не вистачить заплатити. А я ще дочку вивчити хочу. Так що йти звідси не збираюся.

Молодший колега мого співрозмовника, горновий Ігор Кучеров, — єдиний годувальник у сім'ї. Дружина без роботи, двоє дітей — 12 та 8 років.

— Я працюю на комбінаті, і за рахунок цього ми живемо. Чи вистачає зарплати? Уявіть собі, вистачає. Боргів за квартиру, в усякому разі, не маємо. А якщо якась необхідність — на роботі й кредит на невідкладні потреби можна взяти. Є у комбінату договір із страховою компанією, захворів — медикаменти не треба з собою нести, всім забезпечать. Путівки ось до табору дітям цього року брав, дуже сподобалося. І цехова база відпочинку гарна. Якщо на комбінаті зміниться господар — хто може передбачити наслідки?

Тільки-но почали звикати до стабільності. Нехай дадуть робітникам право самим вирішувати свою долю. Колектив до цього готовий.

«Ми не проїдаємо, ми заробляємо»

ДОВІДКА. За даними обласного управління статистики, за підсумками роботи підприємств Донеччини у першому півріччі 2000 року отриманий прибуток становить понад 2 мільярди гривень, збитки — понад 1,2 мільярда. Причому на частку ВАТ «Маріупольський металургійний комбінат імені Ілліча» припадає 532 мільйони гривень прибутку. Це вдвічі більше за фінансові результати у Донецьку, Макіївці, Горлівці та Краматорську, разом узяті.

За підсумками 1999 року балансовий прибуток ВАТ становив 211 мільйонів гривень — утричі більше, ніж у 1998-му. Обсяг реалізації за рік збільшився у півтора рази. Платежі до бюджетів усіх рівнів за 1999 рік становили 213 мільйонів гривень.

Простроченої заборгованості у платежах до бюджету підприємство не має. 1998 року середня заробітна плата на комбінаті становила 293 гривні, 1999-го — 338 гривень. За сім місяців 2000 року середня зарплата «іллічівців» досягла 557 гривень, а за підсумками серпня 2000-го — перевищила 700 гривень.

— Я — обома руками «за» приватизацію, — вважає Анатолій Пономаренко, електромонтер киснево-конверторного цеху. — Тому що вигідно буде насамперед мені. Сподіваюся, заробитиму більше. І почуття відповідальності зросте. Не лише за собою дивитимешся, а й за товаришем. Адже все, що тут є, буде наше. Я шістнадцять років працюю біля мартена. Багато що змінилося. Багато капітальних ремонтів зробили, і тепер це дається взнаки. Зарплатою задоволений. Ні, на відпочинок цього року з'їздити не вдалося. Ремонт у квартирі робив. Дружині сподобалося...

Микола Каракотін, слюсар із ремонту металургійного обладнання, теж був відвертий:

— Гадаю, краще, якби колектив приватизував комбінат. Простому люду теж треба щось мати за плечима. Склалося так, що приватизацію у країні роблять люди, які були багаті й багатіють ще більше. Наш комбінат ще тримається, але ж ви бачите, які палки в колеса встромляють. Учора, припустимо, кисню не було, бувають перебої із електроенергією, а позавчора, нещодавно мартенівські печі зірвалися — а година простою обходиться нам дуже дорого, це ж неустойка, яку платимо зі своєї кишені. Ми ж не проїдаємо гроші, ви подивіться, які зміни сталися за останні роки. Замінили старе обладнання, яке роками не мінялося. Що це дало? Умови праці поліпшилися — перше. Екологічний стан — друге. Ну і, нарешті, матеріальне становище змінилося на краще. Тож ми, металурги, підтримуємо свого генерального, лінія у нього правильна.

ДОВІДКА. У ВАТ «Маріупольський металургійний комбінат імені Ілліча» розробили і впроваджують програму технічного переозброєння і розвитку виробництва. На модернізацію в аглодоменному і сталеплавильному циклах, яку вже практично завершено, витрачено понад 600 мільйонів гривень. Триває будівництво та переоснащення енергетичного корпусу, кисневого блока. Напередодні професійного свята металургів став до ладу новий вапняно-обпалювальний цех. Понад 420 мільйонів гривень планується інвестувати на оновлення парку тепловозів, 50 мільйонів — на капітальні ремонти в доменному цеху. Все це за рахунок коштів, зароблених акціонерами, тобто трудовим колективом. На комбінаті вважають, що вмілим господарюванням колектив давно заслужив право бути єдиним господарем підприємства. Що «іллічівці», які всі ці роки не проїдали, а вкладали в розвиток кошти, і є тим ефективним власником, пошук якого – одна з цілей приватизації. Що запропонована схема придбання контрольного пакета акцій комбінату, в разі здійснення, дасть можливість народитися тому самому середньому класові, який у будь-якому суспільстві є основою стабільності.

Вогонь — на себе

Генеральний директор комбінату Володимир Бойко закликає колектив до пильності: події останніх місяців свідчать, що вовчі закони конкуренції — не байки капіталістичного світу.

Ось два свіжі приклади, які можуть бути свідченнями неоголошеної війни. Спочатку разом із брухтом до мартенівської печі потрапили артилерійські снаряди, тоді лише дивом обійшлося без жертв. Випадковість виключається, адже постачальник брухту гарантує безпеку і в разі чого нестиме відповідальність. Йдеться про збитки у мільйон гривень. А згодом велика аварія трапилася на четвертій домні: Авдіївський коксохімзавод поставив кокс підвищеної вологості, хоча за документами все було як треба. Комбінат подав позов до арбітражного суду і вимагає відшкодування збитків, а це — три мільйони доларів.

Розповідає Володимир Бойко:

— У липні минулого року на мене було здійснено колосальний «наїзд». Завдання було — знайти на мене компромат і зробити більш «зговірливим». Замінити одну з великих фірм, яка в нас працювала, на свою. Якби ми прийняли те, що нам намагалися диктувати, про високі прибутки можна було б забути.

Після цього я зрозумів: якщо ми не розв'яжемо питання власності, нас або віддадуть за борги, або продадуть тим, кого я називаю економічними бандитами. Ідея придбання державного пакета акцій трудовим колективом знайшла цілковиту підтримку в Президента України Леоніда Кучми. На жаль, зміна уряду не дала можливості затвердити відповідну постанову ще наприкінці минулого року. Тоді було знайдене компромісне рішення — додаткова емісія акцій, яка дала б змогу колективові зосередити в своїх руках 54-відсотковий пакет. І хоча ідею було погоджено на всіх рівнях, на загальних зборах акціонерів Фонд державного майна несподівано проголосував проти — емісія не відбулася.

Нарешті, з'явився ще один варіант — проект Закону України, де право колективу на викуплення державної частки було б законодавчо закріплене.

— Для себе я зробив висновок: чиновники всіх мастей, насамперед наші, донецькі, робитимуть все для того, щоб не віддати нам цей пакет, — продовжує Володимир Семенович. — Я вихав до Києва, зустрічався з депутатами і фракціями. Уже перед голосуванням мені надійшла інформація, що наша донецька команда обзвонює всіх депутатів від області й керівників фракцій, щоб завалити закон. Ми пішли по другому колу, внаслідок чого закон у першому читанні було прийнято під аплодисменти. Аплодували і праві, і ліві. Після цього наші супротивники шукають інших шляхів.

Іще перед прийняттям закону на комбінаті працювала комплексна перевірка із податкової. Потім пишеться лист на адресу губернатора В. Януковича, автори якого намагаються кинути тінь на законність створення ЗАТ «Ілліч-Сталь». Нечого «забуваючи», що ми виграли всі суди і офіційно зареєстровані, автори листа просять організувати перевірку законності створення і діяльності ЗАТ, джерел коштів, які надходять на розрахунковий рахунок, та їх витрачання. При цьому не береться до уваги, що «Ілліч-Сталь» — це 39600 акціонерів. Після цього паперу дали команду: знайти що-небудь на мене або ЗАТ чи на комбінат. Від початку липня від нас не вилазять перевірельники: податкова міліція, прокуратура, КРУ... Не знайшовши, до чого прискіпатися, зажадали від нас список із підписами тих повноважних представників, які брали участь у створенні ЗАТ. І це за наявності протоколу! Незрозуміло, що вони шукають. Ми відкриті, ми нічого не крали і не збираємося красти.

Не прибутком єдиним

І хоча опонентів у колективу вистачає, дивна річ: суперечка йде не між двома чи кількома конкурентами на один пакет акцій, що було б зрозуміло і природно. Іде атака на підприємство під гаслами захисту державних інтересів. Дуже зручна позиція, яка дає можливість потенційному претендентові (чи претендентам) весь час перебувати в тіні. Чи не тому, що у відкритій суперечці порівняння виявиться не на користь останнього?

За десять років кількість працівників тут зросла вдвічі й нині становить 52 тисячі осіб. Розвиваються нові цехи й виробництва. За цей час жодного пенсіонера не було звільнено з ініціативи адміністрації. У той самий час випадки, коли стратегічний інвестор, приходячи на металургійне підприємство, починає зі скорочення штатів, не поодинокі. Цього року «іллічівці» вперше отримали дивіденди. Вперше не лише за всю історію існування ВАТ, це сталося вперше у металургійній галузі України. Дозволю читачеві самому зробити висновки, чому заводи, які нині фактично перебувають у приватних руках, від виплат дивідендів утримуються.

На утримання об'єктів соцкультпобуту в 1999-му та першому півріччі 2000-го на комбінаті витрачено близько 12 мільйонів гривень. За півтора року 9 мільйонів гривень витрачено на оздоровлення трудящих, 1,7 мільйона — на матеріальну допомогу пенсіонерам і пільговикам, 858 тисяч — на благодійну допомогу, про яку, між іншим, знаючи про ставлення до соціальних проблем керівництва комбінату, не просить у Маріуполі та області хіба що лінивий.

За рахунок підприємства будують школи і дороги, ремонтують будинки, оснащують лікарні й завозять паливо ветеранам. І це, мабуть, чи не єдиний «прорахунок», який можна закинути акціонерам. Справді, така благодійність чужість якось випадає з ринкових законів, за якими ми нині намагаємося жити. Така благодійність — зайвий фактор подразнення, адже своїм прикладом колектив «іллічівців» доводить, що в нашій країні можна чесно працювати, мати пристойні прибутки і при цьому не відмовлятися від соціальних зобов'язань.

Комбінат спростовує звичні стереотипи, які в нашій економіці дехто дуже зручно використовує, прикриваючи чи то власне невміння господарювати, чи то особисту зацікавленість у тому, щоб «кризове становище» тривало.

«Чи потрібно колективові бути повним господарем?» — по[...]итує В'ячеслав Струтинський, старший майстер зміни доменного цеху. «А хіба хтось тут думає інакше? Прийде новий господар, і невідомо, хто турбуватиметься про людей. Сто відсотків гарантії, що буде скорочення. Соціальної сфери позбудуться. Травмовані, ті, хто [...]мав профзахворювання — кому вони будуть потрібні?

Все-таки на комбінаті нині роботу надають усім, пенсіонерам знаходять, що легше. Новий господар переейматися цим, гадаю, не буде. Комбінат не просто вимагає, він бореться, це боротьба за виживання. Нам же багато хто заважає. Починаючи від служб державних і закінчуючи останнім приватним підприємцем, який теж не проти нагріти на нас руки».

* * *

Нещодавно колектив звернувся до правоохоронних органів із проханням організувати охорону генерального директора. Після вибухів у мартенівському цеху [...]илася пильність у виробничих [...]ах і на території комбінату. На жаль, усе це — наша дійсність. А сам Володимир Семенович, зустрічаючись на позмінних зборах із металургами, закликає не здаватися і йти до поставленої мети — навіть якщо із директором щось трапиться. На війні, як на війні?

— Наші супротивники готові переступити останню межу,— не приховує Володимир Бойко. — Щоб досягти своєї мети, у них залишається не так уже й багато варіантів: або мене посадити, або відстрелити. І ніяк не зрозуміють, що борються не зі мною, а з трудовим колективом.

У цехах металургійного гіганта гаряче від суперечок. За кілька останніх місяців ці люди дуже гостро відчули, що їм є що втрачати. Готовність придбати квитки за власний рахунок і вирушити до Києва — не порожні слова. Замість уже звичних напівголодних шахтарів офіційний Київ ризикує отримати 10—20-тисячний пікет металургів найкращого в державі підприємства. Підприємства, яке здійснило для своїх працівників більшість записаних у Конституції і знецінених часом прав: на працю та достойну винагороду, на відпочинок і медичне обслуговування, на захищені старість і дитинство.

Голосування за проект закону про особливості приватизації державного пакета акцій ВАТ «Маріупольський металургійний комбінат імені Ілліча» може кардинально змінити життя 52 тисяч сімей. На краще, сподіваються металурги.

Ліна КУЩ.

Донецьк.

На «особливості приватизації державного пакета акцій ВАТ» є не одна точка зору, різні шляхи розв'язання цього питання, різні підходи. Наслідуючи традиції відкритості, демократичності, свободи слова і власної думки, газета надає свої шпальти для висловлювання двох точок зору на одне й те саме питання. Не виключаємо, що існують й інші підходи до розв'язання проблеми. Як то кажуть, скільки людей, стільки й думок.

За фасадом «улюбленого» підприємства

Маріупольський металургійний комбінат імені Ілліча — підприємство давно й добре відоме не лише у нашій країні, а й далеко за її межами. Засноване 1897 року, воно за століття пройшло різні організаційні етапи й у грудні 1996 року було перетворене на відкрите акціонерне товариство «Маріупольський металургійний комбінат імені Ілліча».

Нині державі в особі Фонду держмайна належить 50% плюс одна акція, ЗАТ «Ілліч-Сталь» і Організації орендарів — 40%, іншим акціонерам — 10%.

Сьогодні на комбінаті Ілліча працює майже 50 тисяч чоловік. Підприємство з повним металургійним циклом, експортно орієнтоване — більш як 85% продукції, що реалізується, відправляють за кордон.

Основний напрям діяльності комбінату — виробництво високоякісного сталевого листа широкого сортаменту для відповідальних конструкцій. Саме ММК імені Ілліча є основним постачальником сталевого листа для суднобудування, сертифікованого міжнародними класифікаційними товариствами, та єдиним виробником в Україні холоднокатаного листа.

У 2000 році підприємство планує одержати 115 мільйонів гривень чистого прибутку.

Приватизація (а про це зараз ідеться) такого потужного, перспективного підприємства, яке дає високий прибуток, працівники якого одержують пристойну зарплатню — справа непроста. На розгляд Верховної Ради було навіть внесено спеціальний законопроект «Про особливості приватизації державного пакета акцій ВАТ «Маріупольський металургійний комбінат імені Ілліча». Його прийняли у першому читанні.

Фахівці стверджують, що законопроект багато в чому нелогічний. По суті, рішення щодо приватизації комбінату було прийнято ще 1996 року. Тоді склали й план приватизації. Відповідно до нього держава залишила за собою 50% плюс одну акцію. Й нині, дотримуючись букви закону, можна говорити не про приватизацію, а про продаж державного пакета акцій. А це вже компетенція виконавчих органів влади — Фонду держмайна та уряду. Такий продаж мають вести тільки на конкурсних умовах. Адже саме конкурсний продаж дає змогу визначити реальну ринкову вартість підприємства.

А законопроектом, у якому відображені сподівання керівництва комбінату, роблять спробу законодавчо закріпити лише одного визначеного покупця — вже згадане ЗАТ «Ілліч-Сталь». Мало того, цьому призначеному покупцеві кортіло б навіть не купити, а одержати цей пакет акцій, оплативши його... на виплат, та й те за мінімальною вартістю. При цьому про інтереси основного нинішнього держателя акцій — держави — навіть не йдеться.

Але якщо б і вдалося на догоду певним особам створити такі пільгові умови продажу найбільшого металургійного комбінату, ЗАТ «Ілліч-Сталь» не змогло б одразу придбати його. У нього немає грошей, і їх ще слід заробити. Яким саме шляхом? І ось тут починається найцікавіше.

З'ясовується, основним джерелом доходів згаданого акціонерного товариства є... «фінансова допомога» закордонних фірм. На сьогодні вони переказали на рахунок ЗАТ «Ілліч-Сталь» більш як 23 мільйони доларів США (більш ніж 124 млн. гривень)!!!

Звідки у західних бізнесменів, які так прискіпливо й скрупульозно рахують кожний цент, раптом з'явилася така небачена щедрість до безвісного акціонерного товариства, що не виробляє, до речі, ніякої продукції? А річ проста. Більшість закордонних «донорів», які загорілися бажанням надати «фінансову допомогу», є водночас і покупцями продукції металургійного комбінату імені Ілліча. Причому, як правило, купують її не лише за цінами нижче ринкових, а почасти нижче за заводську собівартість.

Так, у лютому 1999 року за контрактом №12 exp/06a-99 від 5.01.99 комбінат відвантажив фірмі Dufferco S. A. (Швейцарія) гарячекатаний рулон за ціною 395,6 грн. за тонну при середній собівартості цього виду прокату в 1999 р. — 585,1 грн. за тонну. У березні 1999 р. цій саме фірмі гарячекатаний рулон вантажили вже за ціною 391,6 грн. Собівартість його залишалася, природно, та сама.

У травні 1999 р. за контрактом №12 exp/12F-99 комбінат продав фірмі CIHAN MADEN METAL NIC. LTD холоднокатаний лист за ціною 458,9 грн. за тонну при його середній собівартості у 1999 р. 730,4 грн.

Фірми, у свою чергу, надавали «фінансову допомогу» ЗАТ «Ілліч-Сталь». Та сама фірма Dufferco S. A. переказала на його рахунок 6 квітня 2000 року 270 тисяч доларів, 31 травня 2000 року — ще 960 тисяч доларів.

І такі приклади можна продовжувати. У цілому ж 16 із 24 фірм, які надали «фінансову допомогу» ЗАТ «Ілліч-Сталь», мали угоди з ММК імені Ілліча. При цьому раз у раз реалізацію продукції комбінату цим закордонним фірмам провадили за цінами нижче ринкових і навіть нижче собівартості.

Зазначте, продукцію купували на металургійному комбінаті, а «допомогою» ущасливлювали ЗАТ «Ілліч-Сталь». Благо, генеральним директором ММК імені Ілліча й керуючим державним пакетом акцій є Володимир Бойко. А головою правління ЗАТ «Ілліч-Сталь», хоч як це дивно, — той самий Володимир Бойко.

Слід наголосити, що ця горезвісна «фінансова допомога» не завжди була безоплатна. Для прикладу візьмемо вже знайому нам фірму Dufferco S. A. У договорі №71 від 2.03.99 йдеться вже про фінансову допомогу на поворотних умовах.

У перекладі на звичайну мову це означає, що ЗАТ «Ілліч-Сталь», вірогідний майбутній власник металургійного гіганта, стрімко «залізав» у борг до закордонних фірм. І, судячи з усього, цей борг створювали штучно.

Це бачити й за динамікою надходження «фінансової допомоги». Із 23 мільйонів доларів, переказаних на рахунок ЗАТ «Ілліч-Сталь», лише два мільйони перерахували у 1999 р., хоча продукцію відвантажували цим фірмам і минулого року. Решта грошей — більш ніж 21 мільйон доларів — обвалилися лавиною на «Ілліч-Сталь» саме цього року, коли на порядку денному конкретно постало питання щодо приватизації комбінату, точніше щодо викупу державного пакета акцій.

Чим саме віддаватиме борги «Ілліч-Сталь»? Схоже, лише акціями комбінату. Й до чиїх рук перейде ММК імені Ілліча при такому стані справ?

Фахівці не виключають можливої схеми приватизації ММК імені Ілліча, яка може мати такий вигляд. Різноманітні фірми, купуючи продукцію комбінату за цінами нижче ринкових і нижче собівартості, вносять «фінансову допомогу» на рахунок ЗАТ «Ілліч-Сталь». Що вже енергійно й роблять. Акціонерне товариство викупає, начебто в інтересах колективу, державний пакет акцій і стає реальним власником ММК. А потім настає час виплати боргів закордонним фірмам. Частиною акцій, і до того ж значною, доведеться ділитися із західними фірмачами. Хто у цьому випадку стане справжнім господарем комбінату, зовсім неважко здогадатися.

Справедливості заради треба сказати, що ЗАТ «Ілліч-Сталь» має й інші джерела прибутків. Не такі значні, як «фінансова допомога» закордонних фірм, але, на жаль, не менш сумнівні.

Через ЗАТ «Ілліч-Сталь» здійснювалося і постачання сировини на металургійний комбінат імені Ілліча. При цьому ціни на продукцію, відвантажувану через «Ілліч-Сталь» на ММК, у всіх випадках (!) перевищують ціни постачальників аналогічної продукції. У підсумку тільки за другий квартал 2000 року валовий доход від продажу сировини металургійному комбінату становив 15 млн. 833 тис. грн.

Якщо зважити на те, що керівником двох цих акціонерних товариств, а також керуючим держпакетом акцій комбінату є одна й та сама людина, то, образно кажучи, він, здійснюючи оборудки з купівлі-продажу сировини, перекладає гроші з однієї кишені — державної, до іншої. Але при цьому, завдяки нехитрим діям із дооцінки сировини, в тій, другій, кишені утворився ще й непоганий «приварок».

Ще одним джерелом доходів ЗАТ «Ілліч-Сталь» стали маркетингові послуги. Предметом зовнішньоекономічних договорів з інофірмами був пошук продавця металопродукції на ринку України. Довго його шукати не треба було. Звісно ж, ним був ММК імені Ілліча. Та комісійні за таку маркетингову послугу сягали 41% від вартості продукції. Небачений рівень комісійних! І тут застосовували накатану схему. Комбінат продавав свій метал, а комісійні йшли на рахунок ЗАТ «Ілліч-Сталь». Розмір їх, вочевидь, залежав від того, наскільки комбінат скине ціну на метал.

Хоч би що там було, але такі «маркетингові послуги» принесли ЗАТ «Ілліч-Сталь» майже 4,5 млн. грн. за 1999 рік і першу половину нинішнього. Насос з перекачування коштів із державної кишені — ММК імені Ілліча, до приватної — ЗАТ «Ілліч-Сталь», працював, та й нині працює на повну потужність.

Керівники комбінату імені Ілліча не один раз і не два гучноголосно заявляли про вчасну і повну сплату податків. Однак до благополуччя тут ще аж надто далеко! Особливо це стосується ЗАТ «Ілліч-Сталь». Як зафіксували перевіряючі органи, тут допущено заниження сум валового доходу на 26 млн. 300 тис. гривень. Установлені порушення чинного податкового законодавства призвели до донарахування податку на прибуток у сумі 7 млн. 890 тис. грн. Фінансові санкції становили 2 млн. 367 тис. грн.

І, що цікаво, буквально протягом кількох днів ці кошти було вишукано і терміново внесено в бюджет. Небагато знайдеться в наші дні підприємств, які, не змигнувши оком, відшукають ось так відразу понад 10 млн. грн. А ЗАТ «Ілліч-Сталь», у якого за спиною ММК імені Ілліча, та один директор на двох — все під силу.

Картина зі станом справ на маріупольському металургійному велеті, напевно, буде неповна, якщо хоча б побіжно не торкнутися взаємовідносин ЗАТ «Ілліч-Сталь», ВАТ «ММК імені Ілліча» та Організації орендарів металургійного комбінату, яка нині є держателем пакета акцій ЗАТ «Ілліч-Сталь» у розмірі більш як 99,9% і самого комбінату в розмірі близько 7%.

Організації орендарів, головою якої, до речі, є той самий Володимир Бойко, в січні 1997 року комбінат імені Ілліча надав безвідсоткову позику в сумі 800 тис. гривень на придбання акцій цього самого комбінату. Випадок безпрецедентний! До того ж безвідсоткова позика надавалася ні багато ні мало — аж на п'ять років! Однак зазначені грошові кошти було використано для погашення банківського кредиту ЗАТ «Ілліч-Сталь».

Даний кредит надавався банком ЗАТ «Ілліч-Сталь» для купівлі цінних паперів і фактично був використаний для придбання акцій того самого ММК імені Ілліча.

Грошові кошти, що надходять, у тому числі й «фінансову допомогу» інофірм, використовують для викупу акцій у самих членів трудового колективу металургійного комбінату.

І, як то кажуть, далеко не завжди працівники комбінату, особливо пенсіонери, добровільно розлучаються зі своїми акціями.

Що ж являє собою ЗАТ «Ілліч-Сталь», яке будь-яким шляхом, правдами і неправдами прагне наскребти кошти на викуп металургійного комбінату імені Ілліча? Його створено за ініціативою керівництва комбінату в процесі приватизації орендного підприємства «ММК імені Ілліча» з метою консолідації пакета акцій. Засновники ЗАТ — Організація орендарів, профком і одна фізична особа. Вийшло так, що, створивши ЗАТ, працівники комбінату фактично втратили можливість вільно розпоряджатися своїми акціями. Профком підприємства, чого там приховувати, зазвичай підпорядкований адміністрації. Ось і вибудовується у ВАТ дуже жорстка вертикаль влади. І адміністрація підприємства зможе блокувати роботу будь-яких зборів акціонерів.

До речі, ця дуже жорстока вертикаль існує вже й сьогодні, коли підприємство ще державне, а колектив представлений Організацією акціонерів і начебто мав би сам вирішувати свою долю.

Як вже зазначалося, підприємство заробляє непогані гроші. Та чи бере участь колектив у їх розподілі? Ні й ще раз ні. Хто й куди їх використовує, може відповісти тільки одна людина, за одноособовим рішенням якої їх витрачають.

Урешті-решт, підприємство поки що, ще раз наголосимо, — державне. Але хто спитав у держави: куди витрачати гроші, як розпорядитися одержаним прибутком з користю і для себе, і для держави, якими документами це регламентовано?

Стверджують, що сьогодні на комбінаті хороший, грамотний директор — справжній господарник. Хоча навіть під час його керівництва, як бачимо, допущено чимало порушень. А що буде з комбінатом завтра?

І ще на одному слід наголосити особливо. Якщо законопроект все-таки зуміють проштовхнути через парламент у тому вигляді, який запропоновано нині, це буде прецедент змови продавця і покупця, закріплений на законодавчому рівні. Це розв'яже руки й іншим суб'єктам, які користуються правом законодавчої ініціативи, а також мають свої «улюблені» підприємства, що їх можна буде прибрати до рук за подібною схемою.

Михайло ГРИЦЕНКО.
Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Працівники комбінату фактично втратили можливість вільно розпоряджатися своїми акціями

Землі трясіння

Ходаки з Приазов'я в редакції. Двоє фотографуватися не захотіли

(Початок на 2-й стор.).

І він таки має рацію. З певною осторогою чекають керівники районів осінньо-зимового періоду. Коли той самий Дмитро Пельтек у Приазовському, або будь-який інший новоспечений нашвидкуруч господар в будь-якому іншому районі, видасть своїм пайовикам по 5 тонн зерна на пай землі, переданої в оренду, а сусіда, такий самий новий господар, — лише півтори тонни. І що зробить самотня бабуся? Зажадає, щоб її пай віддали в натурі і помчить з ним туди, де більше дають. Не можна без суду розірвати договір оренди в односторонньому порядку до терміну його закінчення? Спробуйте пояснити це впертій старенькій, і напевне наразитеся на варіант із чехівським зловмисником.

А тут іще спадкоємець з'явиться. Нехай не прямий. І наполегливо захоче йти на вільні хліби, стати самостійним фермером. Пай землі йому повертати? Той самий, який орендар сім років плекав, підвищуючи його родючість, і не лише шляхом внесення добрив, а, приміром, устиг здійснити іригаційні роботи, що теж стали в копієчку. Відчуваєте, яка каша на селі заварюється? А перспективи для аферистів? Адже пай передати і за дарчою можна. Або неправдою отримати ту саму дарчу у самотнього дідуся чи бабусі. І хто відстежуватиме і керуватиме такими процесами? Дільничний? Районна адміністрація? Суди арбітражні і загальної юрисдикції? Та годі, панове! Тут жодних судійських не вистачить.

Молочні ріки в степах України

Чи потечуть вони взагалі після нинішньої швидкоплинної реформи, і якщо потечуть, то коли? Ось питання питань. Найвідвертіші адміністратори діляться, що від 30 до 50 відсотків падіння врожаю порівняно з минулим роком —не від примх погоди. І не від низької агротехнології — високою наше село ніколи не могло похвалитися. А від браку достатнього попиту на сільгосппродукцію. Від низької купівельної спроможності городян.

Із цієї причини, якщо викинути все зібране збіжжя на ринок, ціни на нього впадуть, собі дорожче буде. Ну, а з цифрами статзвітності селяни ще за часів всюдисущих райкомів уміли впоратися. Одна машина з-під комбайну на тік через вагову, друга — повз неї. Який уповноважений встежить? Та й узагалі. З часів хрущовської відлиги лише той голова, який геть себе не поважав, не мав зайвого (за нинішньою термінологією — тіньового) зернового клину, увесь час міркуючи, що вигідніше? Показати високий урожай і відхопити премію, чи низький? Дивись, борги перед державою скосять.

Ось і за нашої реформи всі державні недоїмки реорганізованим власникам земельних наділів спишуть. Комерційні, природно, ні. То на якого біса, перепрошую, високу врожайність показувати? Орденів, і тих не дають. Чи не тому в окремих районах, урожайність зернових не перевищує 9 центнерів з гектара? У тій самій Луганській області, наприклад. Через річку, у Ростовській, 21—22 центнери з гектара — не найвищий показник. Вони що, москалі кляті, агротехнологією встигли оволодіти? У тих самих Таврійських степах врожайність від 12 до 15 центнерів. Кажуть, не було дощу. А в Криму він був? Теж не мрячило в червні. Але врожайність тут майже удвічі вища. Чи там кожний хлібороб ледь не Мічурін? Звісно, ні.

Та й це ще аж ніяк не останні гримаси реформування села. Багато які із сільських ВАТ, ЗАТ та інших суб'єктів господарювання виникли, як би воно краще сказати, за ознакою не завжди розумної довіри пайовиків до лідерів нової хвилі. Пообіцяв такий собі місцевий оратор п'ять тонн зерна на пай — і він уже голова правління або генеральний директор.

А що за ним? Часто-густо новоспечені аграрні лідери хутірського масштабу з аграрними проблемами знайомі в межах міських базарів. Підтримку держави, на зразок світлої пам'яті реформ Петра Аркадійовича Столипіна, їм теж не гарантовано. Аж ніяк. Через елементарну її, держави, бідність. Фінансові ін'єкції? Але жоден із наявних в Україні комерційних банків не дасть іпотечного (під заставу землі) довгострокового (років на десять—двадцять) та ще й з відстрочкою погашення хоча б на п'ять-сім років (мінімальний термін для організації повноцінної сівозміни) кредиту, як то було за Столипіна. А лише за такого кредитування і за цілковитого громадського контролю за землекористуванням може виникнути розвинутий і цивілізований ринок сільгосппродукції.

Втім, нинішня реформа концептуально крутиться довкола створення ринку самої землі.

Та ось який він буде, той ринок землі, з якими викрутасами — нині передбачити важко. З певністю можна сказати одне. Дев'ять років ми практично проспали. Шкода, безперечно. Але й поспіхом землю можна не лише розтрусити, а й втратити.

Ігор НАУМЕНКО.

Баш на баш?

Точка зору

У переддень дев'ятої річниці незалежності України агенція «Інтерфакс-Україна» розповсюдила повідомлення про те, що Кабінет Міністрів готовий передати контрольний пакет «Київенерго» в розмірі 50% плюс одна акція, який належить державі, в комунальну власність Київської міської держадміністрації в обмін на нежилі приміщення, в яких розташовані служби центральних міністерств і відомств. Начальник головного управління майном столичної адміністрації Петро Головатенко додав, що з цією метою Фонд державного майна створив комісію для проведення експертної оцінки тих приміщень, які пропоновано як оплату за акції. На Хрещатику чекають з дня на день підписання відповідних документів. Але експерти вважають, що ця операція неминуче завдасть збитків насамперед державному бюджетові, який міг би поповнитися сотнями мільйонів доларів у разі конкурсної приватизації.

Підстави для сумнівів щодо доцільності «муніципалізації» компанії і рівноцінності обміну та застережень є, і вони досить слушні. Почнемо з того, що досі чомусь не оприлюднено бартерний список адміністративних приміщень комунальної власності, які пропоновано як оплату за акції найпривабливішої компанії. Не виключено, що вартість тих будинків обраховуватиметься не за балансовими цінами, а з урахуванням кон'юнктури ринку нерухомості, тобто за максимумом. А от державна власність, схоже, може піти за мінімальною шкалою.

Бо визначити справжню ціну контрольного пакета акцій столичної енергокомпанії, хоча б середньозважену, якщо не максимально можливу, міг лише відкритий приватизаційний конкурс. І шанс такий був. Ще в березні голова Фонду державного майна Олександр Бондар заявляв, що ініціатива ФДМ про дострокове розкриплення державного пакета акцій «Київенерго», переданого восени минулого року в управління Київській держадміністрації на термін до 2004 року, знайшла підтримку Президента і уряду. На той час у Кабінеті Міністрів лежав завізований Мінпаливенерго, НКРЕ, Антимонопольним комітетом проект відповідного указу Президента. На приватизації держпакетів акцій енергокомпаній, у тому числі й «Київенерго», наполягали і міжнародні фінансові організації. Здавалося, от-от крига скресне.

Фондовий ринок миттєво відреагував на появу інформації про згоду Президента і уряду на конкурсну приватизацію столичної енергокомпанії. З листопада минулого року фіксовано стабільний ріст цін на активи «Київенерго». Навесні загальна вартість акцій підприємства сягнула 558 мільйонів гривень. Отже і стартова ціна держпакета могла б бути відповідною.

Принаймні експерти українського фондового ринку не сумніваються, що за пакет «Київенерго» можна було виручити грошей не менше від розміру кредиту, який надав Світовий банк для модернізації енергетичної інфраструктури Києва. А які вигоди матиме держава від того, що приміщення, де квартирують центральні органи влади на правах орендарів, стануть казенними? І чи така нагальна ця «офісна» проблема, як, наприклад, виплата зарплати учителям, лікарям, стипендій студентам, зрештою, як забезпечення виплат інвалідам, багатодітним сім'ям, утримання дитбудинків, інтернатів, які провадяться з бюджету? Питання риторичні.

Очевидними для тих, хто цікавиться столичною енергетикою, є і мотиви дій керівників, які добивалися переходу «Київенерго» під патронат столичної влади. Можливо, ті два мільйони акцій, які, на думку Генеральної прокуратури, були куплені далеко не останніми посадовими особами «Київенерго» за пільговими цінами — це тільки початок. І чи не трапиться з часом, що теперішні непримиримі опоненти конкурсної приватизації «Київенерго» стануть палкими прихильниками зміни її вже комунального статусу на приватний?

Проте, якщо з ініціаторами «муніципалізації» все зрозуміло, то резонно постає питання: чим, власне, керуються високопоставлені урядовці, керівники ФДМ, погоджуючись на цей, на нашу думку, вочевидь програшний для держави гендель? Інтересами пересічних киян, яких нібито може зігріти і забезпечити електрикою тільки цілісний енергокомплекс «Київенерго» в теперішньому структурному наповненні? Хотілося б у це вірити.

ВАТ «Київенерго» — це справді неординарна компанія: єдина в Україні так звана вертикально інтегрована. Принципова її відмінність від решти 26 обленерго в тому, що, окрім функцій передачі, транзиту і збуту електроенергії, «Київенерго» ще й генерує тепло- і попутно електроенергію. У складі відкритого акціонерного товариства перебувають державні теплоелектроцентралі № 5 і № 6, здатні виробляти за годину 6383 гігакалорій теплової і 1200 МВт електричної енергії. (Столичні потреби в електроенергії чи не вдвічі менші).

У пресі не раз розглядалося питання про законність підстав, на яких акціонерне товариство експлуатує державну власність. І не просто експлуатує, а одержує від того чималі прибутки. (До речі, Генеральна прокуратура свого часу заявила, що через це держава мала збитки близько 14 млн. грн.). Однак дієвої реакції як не було, так і немає. Щоправда, ФДМ спохопився і навесні ухвалив рішення, яке зобов'язувало «Київенерго» 50 відсотків прибутку, одержаного за результатами діяльності 1999 року, скерувати на виплату дивидендів. Якби це рішення виконали, бюджет одержав би на акції, що належали державі, 80 мільйонів гривень. Проте не одержав нічогісінько. На зборах акціонерів «Київенерго» було проголосовано за те, щоб на виплати за акціями скерували лише 2,5% прибутку.

Але це ще не всі парадокси. За найскромнішими підрахунками, центральний бюджет щомісяця міг на цілком законних підставах отримувати від акціонерної компанії «Київенерго» солідні гроші як орендну плату за експлуатацію ТЕЦ. Якщо конкретніше — 1,8 мільйона гривень щомісяця і 21,4 мільйона за рік. Ці суми обраховано відповідно до положення Закону "Про оренду державного майна" за методикою, затвердженою постановами Кабінету Міністрів. Але договору про оренду просто не існує. Натомість є угода з Міненерго про фактично безоплатне використання майна.

Якщо навіть абстрагуватися від усіх інших статей імовірних втрат держави від бартеру енергокомпанії на офіси і порівняти орендні видатки (а, за словами начальника Головного управління майна столичної адміністрації пана Головатенка, орендна плата за приміщення, в яких розташовані органи центральної влади, становить у місячному обчисленні 980 тисяч гривень, або близько 12 мільйонів на рік), різниця в сумах оренди буде очевидною.

І останнє. Чинні нормативні акти однозначно забороняють не лише приватизацію ТЕЦ, а й передачу підприємств із "замежною" теплогенеруючою потужністю в комунальну власність. Київські теплоцентралі є "замежними". Але дейюре державні ТЕЦ-5 і ТЕЦ-6 одного дня де-факто можуть опинитися у комунальних руках?

Сергій ЛУНЬОВ.

На виробничі «ноги» — без інвестицій

Дедалі частіше у нас з'являються відроджені з попелу, так би мовити, реанімовані підприємства нашої ще не зовсім розграбованої Батьківщини. Приклад того — ВАТ Харківський «Точмедприлад», яке випускає інгаляційну апаратуру, медичне обладнання для стоматології, гінекології, хірургії та офтальмології. Завод близько 70 років забезпечував потреби всього Союзу в медичному обладнанні даного типу.

Але з розпадом СРСР було втрачено зв'язок зі споживачем, оскільки продукцію розподіляли через Москву. Немає нині держзамовлення, московський НДІ більш не розробляє нової продукції.

Системна криза, поглиблена структурною, призвела до того, що завод практично припинив діяльність. Однак за правильного підходу потенціал заводу не міг залишитися незатребуваним. З вересня 1999-го підприємство почало поступово нарощувати обсяги продукції, відновлювати зв'язки зі споживачем. Про це — в нашому інтерв'ю із заступником директора ВАТ «Точмедприлад» Олексієм Варченком:

— Олексію Михайловичу, як вдалося реанімувати виробництво?

— Нині ми зіткнулися з величезною кількістю проблем. Перелік цих проблем, у принципі, стандартний, і розв'язує їх кожний по-своєму. Багато залежить від підходу. Людям, які ставляться до справи зі спортивним азартом, підкоряються будь-які вершини. Відновити виробництво продукції, яка має попит, — головне завдання. Без інвестицій це зробити важко, але можливо. Треба перестати випрошувати й знайти те унікальне, що є лише в твоєму конкретному виробництві, зробити його пріоритетом і повним ходом просуватися вперед, до споживача. Ми віримо в майбутнє нашого заводу, віримо, що він працюватиме, і докладемо для цього максимум зусиль.

— Досвід роботи дає вам можливість упевнено казати про відновлення без інвесторів?

— Ми з директором пройшли складний трудовий шлях, ми так звані «шістдесятники» за духом. Обидва працювали на заводах-велетах. Директор — на верстатному заводі, я — на ХТЗ. Потім — комерційний досвід роботи. Цей симбіоз і є ключиком до воскресіння. Нині слово інвестор асоціюється з фінансовим вливанням. Та не треба забувати про нефінансових інвесторів. Таких, як працівники, підприємства—постачальники специфічної сировини, місцева влада. Так у Харкові ми знаходимо розуміння наших проблем серед керівництва регіонального відділення Фонду держмайна, Київського районного виконавчого комітету та Харківського управління охорони здоров'я.

— Кому потрібна нині ваша медична продукція?

— Українська медицина не така багата, щоб платити 15—20 тисяч доларів за одиницю обладнання. А в нас його можна придбати удесятеро дешевше. Інший приклад: перед операцією на очах потрібен експрес-аналіз, а його немає на чому зробити ні в Україні, ні в Росії. Але можна вкласти невелику суму — і прилад готовий. У нас значний список виробловданої продукції, на яку зростає попит. За рік ми налагодили зв'язки з Росією, Білоруссю, Литвою. Та через брак коштів у замовника виробляємо продукції лише на 20% своїх потужностей. А потреба української медицини набагато більша.

— Зарплата у робітників вищою не стала?

— Зарплата, звичайно, стала вища з урахуванням виплати заборгованості за 1997—1998 роки. Однак це не найголовніше. Головне те, що ми зацікавили своїх працівників. Нам дешевше зберегти колектив, підвищити кваліфікацію власних кадрів, аніж набирати нові.

— З ким нині співпрацює «Точмедприлад»?

— Налагодили спільне виробництво шкіряних чохлів з фірмою «Сіндерелла». З Інститутом низьких температур та фірмою «Норд» маємо досить міцні контакти. З розумінням ставляться до нас Полтавське, Донецьке, Дніпропетровське управління охорони здоров'я. Знаючи про потреби медицини, ми освоїли нові для нас види послуг. І хотіли б, аби наше починання — реалізація запчастин, відновлювальний ремонт і техобслуговування існуючого обладнання — були затребувані Харківським та іншими управліннями охорони здоров'я. Ми бачимо, як необхідна наша продукція, тому й виникає бажання працювати, змагатися, бути потрібними.

Олена КОБЦЕВА.

Харків.

На шостій сесії Верховної Ради буде ухвалено новий Земельний кодекс

Монопольна труба,

або Як колектив СП зробили без вини винуватим

SOS!

«А і Б сиділи на трубі» — то вже застаріло, віджило. Тепер на трубі здебільшого сидить хтось один — «А» чи «Б», або як у нашому випадку — «О». Одноосібно. Конкретно йдеться про ВАТ «Одесагаз», без котрого у всьому Причорномор'ї ніхто й ніде газу отримати не може. Бо оте ВАТ — тут монопольний транспортувальник. До якої труби не підійдеш — на ній сидить «О», тобто «Одесагаз». І дарма, що ти десь там у когось придбав, заплативши гроші, газ — його одержання залежить тільки від «О». Може постачати, а може й ні. Від чого те залежить? Причини знайдуться. Був би, як то кажуть, клієнт.

...Група працівників СП «Будкераміка Лтд.», обурюючись діями керівництва ВАТ «Одесагаз», розіслала листи по всіх усюдах — вищим керівникам країни, Верховній Раді, до різних столичних та місцевих відомств, до редакції нашої газети. З єдиним проханням — допоможіть припинити свавілля! А суть конфлікту така: кілька місяців колектив СП відновлював вкрай запущене підприємство (цегельний завод) без оплати праці, в надії на те, що коли воно запрацює, то все буде відшкодовано — й тепер ось, через надумані причини, «Одесагаз» не хоче відкривати газову заслінку, аби запрацювала піч. Усе це триває вже другий місяць. Зарплати, отож, і досі ніхто не отримує, в сім'ях немає за що купити хліба.

Їду в Овідіополь — на околиці цього райцентру й розташований цегельний завод СП «Будкераміка Лтд.». Коротку екскурсію цехами підприємства провів його технічний директор Роберт Галустян. Високотехнологічне обладнання справді готове запрацювати на повну потужність, аби щомісяця випускати до мільйона штук керамічної цегли, на яку очікують численні замовники в районі та за його межами. Вже й піч заповнена сирими заготівками. Вона, проте, холодна. Піднімаємося на естакаду, щоб помацати тонюсінький дріт з пломбою на газовій задвижці.

— Через неї оце й простоюємо, — скрушно каже Роберт Михайлович. — Й коли запрацює піч — невідомо. В «Одесагазі» кажуть, як сплатите борги. А ми ж нікому нічого не винні...

«Біографія» підприємства складалася непросто. Заснувавши в грудні 1994 року СП «Будкераміка Лтд.», кілька вітчизняних та зарубіжних фірм вклали в його будівництво й оснащення понад 500 тисяч доларів. У надії, звісно, невдовзі не тільки відшкодувати їх, а й отримати прибутки. Виконавча дирекція підприємства, найнята співзасновниками, була, однак, не на висоті: затягла спорудження заводу, не зуміла згодом налагодити його належну роботу. Дійшло до того, що влітку 1998 року СП здало підприємство в оренду товариству з обмеженою відповідальністю «Овідіопольський завод керамічних виробів». Сподіваючись, що воно налагодить виробництво й таки розпочне відшкодовувати орендною платою витрачені на створення підприємства кошти. Орендар, утім, за використання комплексу нічого, по суті, не платив. Й менш ніж через рік договір оренди було достроково розірвано. Підприємство ще якийсь час простояло, аж поки співзасновники знайшли ініціативних фахівців, які взялися довести його до стану діючих на повну потужність. На кредити придбали газ — у Києві, у ЗАТ «Баско». У нього він значно дешевший, аніж у одеських постачальників.

— Може, якраз це й стало основною причиною «карних санкцій» з боку керівництва «Одесагазу», — робить припущення виконавчий директор СП «Будкераміка Лтд.» Сергій Каширський. — Купили ж газ не у тих, на кого вони вкажуть, а виходячи з власних інтересів. Офіційно, щоправда, про те ніхто не каже. Посилаються на якісь борги. Неіснуючі. Й договір на транспортування газу, укладений ще 1 червня, виконувати відмовляються.

Такий договір справді є. Підписаний уповноваженою особою — начальником Овідіопольського управління експлуатації газового господарства Миколою Івановим, завірений круглою печаткою. Та, виявляється, не схвалений керівництвом ВАТ «Одесагаз», яке й не дозволяє М. Іванову відкрити оту заслінку. З яких конкретно причин?

Телефоную до приймальні голови правління ВАТ «Одесагаз» Ігоря Учителя. Він, повідомляють, у відрядженні. «На хазяйстві» — його заступник Юрій Ізондт. Після численних «зайнятий», «вийшов», «поїхав на обід», «ще не приїхав» нарешті таки з'єднали. Юрій Едуардович категоричний:

— У зустрічі з вами не бачу сенсу. Назване вами СП — боржник. Передусім постачальнику — фірмі «Юг-газ». І нам дещо винне. Тому не включимо, поки не заплатять.

— І є документи, що підтверджують борги?

— Звичайно.

— Можна їх подивитися?

Коротка заминка, а потім:

— Подайте офіційний письмовий запит — ми підготуємо до редакції їх копію. Як швидко? Через добу.

Хотілося ще запитати, чому СП «Будкераміка Лтд.» тривалий час ніхто не пред'являє жодних офіційних претензій, а лише усні, чому не покажуть його керівництву оті обвинувачувальні документи — однак чув лише короткі гудки.

Роблю письмовий запит, везу до ВАТ «Одесагаз», залишаю в приймальні. На другий день — раптом дзвінок Ю. Ізондта:

— Ви можете до нас приїхати? Розповім, як керівництво СП вводить в оману громадськість. Якщо вам підходить, то о 15-й годині буду на місці.

Як було не порадіти отакій зміні настрою? Відміняю поїздку до сільського району, куди зібрався, кидаю все — і до «Одесагазу». На прохідній перепиняє охоронник в уніформі.

— Зараз перевірю, чи справді вас запрошували.

Телефонує, когось довгенько вислуховує, а потім:

— Юрій Едуардович дуже зайнятий і прийняти вас сьогодні не зможе.

Намагання «прорватися» хоча б до приймальні, аби з'ясувати долю письмового запиту корпункту газети, успіхом не увінчалося. Вийшов на подвір'я з настроєм, адекватним, мабуть, настроєві тих десятків людей, що там товпилися. Чув лише уривки фраз: «вдесяте, напевне, вже сюди приїжджаю, а нічого домогтися не можу...», «самі щось там наплутали, а тепер стій у чергах...», «до начальства не пробитися, а підлеглі відфутболюють...», «та це ж знущання над людьми...».

Наступного дня телефоную до приймальні. З'єднують з тим самим Ізондтом. Він, наче нічого й не трапилося, повідомляє: «Можете взяти відповідь на свій запит на другому поверсі, у відділі обліку»...

Їду, забираю. Ні, то відповідь зовсім не редакції, а копія тієї, яку відправили до Києва, Національній комісії регулювання електроенергетики. До якої зверталися СП «Будкераміка Лтд.» і ЗАТ «Баско» з приводу неправомірних дій ВАТ «Одесагаз» і яка надіслала на адресу останнього своє офіційне «Попередження»: або терміново надайте документи, що вказують на заборгованість СП, або треба вжити заходів щодо транспортування йому закупленого природного газу. Здавалося б, від такого попередження не відмахнутися — його шле відомство, що видало «Одесагазу» ліцензію на право здійснення підприємницької діяльності з транспортуванням газу розподільними трубопроводами. І що ж у відповіді з Одеси, за підписом того самого Ю. Ізондта, читаємо? А те, коли коротко, що ТОВ «Овідіопольський завод керамічних виробів» заборгував ТОВ «Юг-газ» за поставки 253360 гривень. Ось за клопотанням останнього, мовляв, і не підключаємо СП «Будкераміка Лтд.» до газотранспортної системи. Відшкодують борги — підключимо.

Ви щось второпали? Заборгував

Мал. Олексія ТАЛІМОНОВА.

отой самий орендар, про якого йшлося вище, а віддавати має інший? Але договір на постачання газу ще в 1998 році укладався не з СП, а саме з отим ТОВ. Тоді чому досі законним шляхом, через арбітражний суд, ніхто з нього не витребував борг? Може, то була фіктивна фірма-одноденка, покликана ввести в оману газопостачальників в Овідіопольській райдержадміністрації, що веде реєстрацію суб'єктів підприємницької діяльності? Відповідають чітко: ні. ТОВ «Овідіопольський завод керамічних виробів» — цілком реальна юридична особа, воно нікуди не зникало, діє й досі. Як є окремою юридичною особою й СП «Будкераміка Лтд.». То що, в «Одесагазі» не могли не уточнити? Власне, нічого не було й уточнювати. Адже М. Іванов, добре знаючи про все оте, підписав договір на транспортування для потреб СП газу. Й доводив, що воно нічого не винне. А начальство продовжує наполягати на своєму. Зовсім не боїться слати до Києва відписки, в яких, все перекрутивши й напустивши «туману», звинувачує в боргах саме СП. Що це — самовпевненість монополіста? Синдром безкарності? Не позбавить же, мовляв, та сама НКРЕ ліцензії, бо хто тоді транспортуватиме газ у регіоні? Все зупиниться...

Втім цю самовпевненість та зухвалість дехто ще й заохочує. Ті, скажімо, до кого звертався колектив СП й хто навіть відповіді його не удостоїв. І навіть ті, хто прямо покликаний боротися із свавіллям монополістів. СП «Будкераміка Лтд.» звернулося зі скаргою і до Антимонопольного комітету України. Звідти її направили для розгляду і вжиття заходів до свого територіального відділення в Одесі. І яких, думаєте, заходів ужив виконувач обов'язків голови відділення Євген Бутін? Терміново затребував у керівництва «Одесагазу» документи, на основі яких ті відмовляють СП в постачанні газу? Й, уздрівши їх «липовий» зміст, примусив виконувати договір? Аби ж то! Він зажадав від скаржника таких документів, що в СП за голови схопилися: та який стосунок вони мають до суті конфлікту? Або де взяти підтвердження відмови «Одесагазу» від транспортування для СП палива, коли претензії — незаконні — пред'являються лише усно? Убезпечили себе, так би мовити. Хочуть, мабуть, взяти СП настирливим домаганням: нікуди, мовляв, ви не дінетеся, заради пуску виробництва заплатите й чужі борги...

Щоранку йдуть до заводу робітники й фахівці з Овідіополя, з навколишніх сіл у надії, що ось сьогодні, нарешті, справедливість таки переможе: газ подадуть, піч запрацює, піде продукція, а з нею — й вистраждана місяцями безгрошів'я зарплата. Встигнути б тільки ще літньої пори випустити хоч якусь кількість цегли, бо з настанням осені попиту не нігде вже не буде... Та монополістові на трубі все оте байдуже. Невже таки нема кому покласти край його свавіллю?

Георгій ВОРОТНЮК.

Овідіополь.

P. S. Коли цей матеріал було підготовлено до друку, стало відомо, що газ СП «Будкераміка Лтд.» таки подали. Треба розуміти, керівництво ВАТ «Одесагаз», позбиткувавшись над трудовим колективом цегельників, свою неправоту визнало? Якби-то! СП, як це й слід було очікувати, виставило «Одесагазу» свої претензії, вимагаючи відшкодувати збитки, завдані підприємству в результаті вимушеного простою. Однак монополіст вірний собі: жодної відповіді на ту претензію не дає. СП змушене звернутися до арбітражного суду. «ГУ» слідкуватиме за подальшим розвитком подій. Хто переможе: монополіст чи законність?

На здобуття Держпремії

Рецепт довголіття

На запитання про бажання жити довго більшість відповість позитивно, притому додасть: жити довго й щасливо! Хоча кожен цілком усвідомлює утопічність мрій і просторікувань на цю тему. Дійсність, на жаль, диктує зовсім інші настрої. Адже давно вже не живемо, а виживаємо. І смерть «помолоділа», як ніколи... Цикл робіт доктора технічних наук професора Ігоря Федоткіна і його наступника на посту ректора Українського державного університету харчових технологій дійсного члена Академії аграрних наук, професора Івана Гулого для нинішнього моменту унікальний тим, що дає людству (без фальшивої високопарності!) шанс забути про багато проблем, що вкорочують людський вік. Йдеться про технології харчових продуктів оздоровчого, профілактичного і лікувального призначення. За ними — майбутнє, саме вони стануть ключем до довголіття.

Яким чином? По-перше, пропоновані «холодні» способи харчового виробництва надзвичайно економічні. Всі процеси обробки рослинної сировини проходять за кімнатної температури і вимагають енерговитрат у десятки разів менших, ніж при діючих нині технологіях. Вивільнені таким чином кошти цілком можуть іти на потреби багатостраждальної соціальної сфери — гідне утримання дошкільних, шкільних, лікувальних та культурних закладів. Та це непряма перспектива. Безпосередня користь від «холодної» технології — виділення із сировини ВСІХ корисних компонентів, закладених природою. Це — пектини, мікроелементи, вітаміни, ферменти, амінокислоти, рослинні жири, вуглеводи і білки. Ті самі чудодійні біодобавки, які рекламує багато зарубіжних фірм і пропонує населенню України, ураженому чорнобильським лихом, за нечувані гроші.

Технології Гулого та Федоткіна народилися не на порожньому місці. Розробкам понад 40 років. Почавши з мізерних за фінансуванням досліджень, автори 1180 наукових робіт і 47 монографій, 8 підручників і 178 винаходів довели обсяги лабораторних досліджень до 3,5 млн. рублів. Під їхнім керівництвом народився цілий науковий напрям у галузі харчових виробництв з відповідною університетською спеціалізацією, підготовлено 71 кандидата наук і 15 докторів технічних наук. А нові ефективні апарати ще за радянських часів було запроваджено на 45 підприємствах харчової промисловості і на 20 — нехарчового профілю (нафтопереробка, будматеріали, хім- і спецвиробництво, енергоустановки). Для неспеціаліста їхні назви звучать загадково і незрозуміло: пульсаційні теплообмінники, ударно-струминні випарювачі, електроплазмолізатори та стерилізатори, магнітно-імпульсійні протинакипні апарати, кавітаційні диспергатори... Та про пріоритетність цих розробок свідчить уже те, що на Міжнародному ярмарку в Гавані 1990 року українські диспергатори, гомогенізатори, активатори, кавітаційні апарати випередили всесвітньо відомі фірми «Альфа-Лаваль», «Фів-Ліль», «Гаулинг», «Ренні» та інші, отримавши Золоту медаль. Такі апарати, як рідкоструминний сульфільтатор, кавітаційний активатор, розпорошувальні сатуратори, було запроваджено на всіх вітчизняних цукрових заводах і навіть у Східній Європі. Для довідки: проти кавітації не втримається жоден міцний матеріал — надто сильне здрібнювання, а електричне і магнітне поля — дуже ефективні в боротьбі з бактеріями, заміняють консерванти. Більшість розробок не має аналогів у світі, що підтверджено десятками наукових статей у зарубіжних виданнях. А економічна ефективність від їх впровадження у виробництво, за найскромнішими підрахунками, становить десятки мільйонів гривень. Цікаво, що під час досліджень було встановлено понад 200 нових фізичних ефектів, які лягли в основу небачених досі технологій. Народилася навіть нова навчальна дисципліна «Інтенсифікація технологічних процесів галузі». Аналогічна назва з доповненням «Енергозбереження» має й цикл робіт, представлених у Держкомітет по Державних преміях. Але автори прагнуть, звичайно, не так до визнання, як до сприйняття та ВИКОРИСТАННЯ технологій нового тисячоліття.

Людмила МЕНЖУЛІНА.

Невже таки нема кому покласти край свавіллю?

Приватизація і порти

Така тема засідання «круглого столу», який провели редакція газети «Одесский портовик» та профком Одеського морського торгового порту.

Точка зору

Тема виникла не випадково. Попри те, що порти не внесено до Програми приватизації, у певних колах високих владних структур, комерційних банків намагаються ставити питання про їх приватизацію. До речі, недавно на нараді мерів малих і середніх міст про це вів мову міський голова Іллічівська Валерій Хмельнюк. Проблема хвилює колективи багатьох портів України. У засіданні «круглого столу» в Одеському порту брали участь: Юрій ПОГОРЄЛОВ — голова профкому порту, Олександр КОСТЮКОВ — докер, голова профкому підприємства спільної діяльності (ПСД) «Олімпекс-купе», Віктор МОЩЕНКО —технолог, голова профкому приватного підприємства виробничого перевантажувального комплексу «Бруклін—Київ», Сергій СЕЛАНТЬЄВ — заступник голови профкому порту, Ігор СОКОВНІН — докер, голова профкому ПСД «Новолог», Євгенія ЯКУБОВСЬКА — технік з обліку, голова профкому ПСД «Інтермінал».

Ю. ПОГОРЄЛОВ: Давайте звернемося до державної програми приватизації, закон про яку прийнято 18 травня 2000 року. Головна її особливість — перехід до грошової приватизації. Поставлено завдання отримати від неї 2,5 млрд. гривень, значна частина яких піде на погашення зовнішніх боргів. Звідси випливає решта особливостей приватизації на найближчі кілька років. Так, передбачається, що обсяги приватизації за ці роки будуть такими самими, як у попередні сім років. Чи виправдана така поспішність? Особливо якщо врахувати, що кожне друге приватизоване підприємство працює збитково. Нині приватизація здійснюватиметься в основному без інвестиційних зобов'язань, тобто інвестор може не погашати заборгованість у зарплаті, якщо така є, не поповнювати оборотні кошти та інше. Тут є над чим замислитися. З другого боку, приватизація передбачає здійснення різноманітних заходів, спрямованих на підвищення конкурентоздатності підприємств, зокрема реструктуризації (організаційна перебудова, впровадження сучасних методів менеджменту та маркетингу, перебудова управління тощо).

В. МОЩЕНКО: Але наш порт реструктуризацію вже пережив і є цілком конкурентоспроможним підприємством...

Є. ЯКУБОВСЬКА: Добре пам'ятаю 1993 рік. Бригади докерів простоюють. Зростає невдоволення... Не доведи, Господи, повернутися до тих часів. Добре, що начальник порту і адміністрація знайшли вихід із ситуації, що склалася. Саме тоді порт залучив до співробітництва закордонних інвесторів. З ними почали працювати за договорами спільної діяльності. Це, до речі, не суперечило законам України.

В. МОЩЕНКО: По суті, Одеський порт перший у галузі почав уміло поєднувати в господарській діяльності приватний і державний капітали. До чого це привело, можна побачити на прикладі нашого підприємства. Обсяги вантажопереробки зросли майже вдвічі. Адміністрація «Бруклін—Києва», зокрема, виконує всі наші соціальні програми. З часу заснування підприємства у спільну діяльність було вкладено понад два мільйони гривень. Придбано нову техніку, реконструйовано зерновий причал. Нині «Бруклін—Київ» разом з портом інвестує будівництво готельного комплексу на морвокзалі.

С. СЕЛАНТЬЄВ: Я нещодавно повернувся з Валенсії, де відбулася конференція Міжнародної федерації транспортників. Так ось, іспанський порт Валенсія працює за тим самим принципом, що й ми. У великих французьких портах перевантажувальні операції також здійснюють приватні підприємства, як і у нас, а самі порти перебувають у віданні міністерства транспорту Франції. Так працюють і в багатьох інших країнах.

Ю. ПОГОРЄЛОВ: Хочу звернути увагу на економічні показники порту, яких досягнуто завдяки реструктуризації. Торік порт переробив 27 млн. тонн вантажів (1993 року — 15,8 млн. тонн). За останні п'ять років інвестовано в порт 270,8 млн. грн., зовнішні інвестиції — 42 млн. доларів, в 2000—2001 рр. планується надходження інвестицій у сумі близько 49,5 млн. доларів США.

В. МОЩЕНКО: Годі й казати. За такий короткий час у порту досягнуто колосального стрибка в технічному переозброєнні, будівництві.

О. КОСТЮКОВ: Нещодавно у нас побудовано комплекс з перевалки мінеральних добрив. Швейцарська фірма «Омега» інвестувала 5 млн. доларів. Це лише перший етап. Вона готова ще вкладати кошти. Я вважаю, можна дійти висновку: досвід нашого порту спростовує тезу про те, що державний статус портів є перешкодою для залучення інвестицій. Просто треба вміло господарювати. У будь-якому рішенні, в тім числі й під час приватизації портів, треба виходити з доцільності стратегічного характеру, враховувати, до чого призведе та чи інша дія. Наприклад, Кабмін обмежував пункти пропуску для підакцизних товарів. Потім своє рішення відмінив, а ми досі не можемо повернути вантажопотік контейнерів у попередніх обсягах.

Є. ЯКУБОВСЬКА: Такі самі негативні наслідки мала і непродумана тарифна політика, через яку ми почали втрачати транзитні вантажі.

І. СОКОВНІН: Я вважаю, що зміна форми власності в нашому порту може спричинити розрив багатьох економічних зв'язків. Ми можемо втратити стабільні вантажопотоки.

В. МОЩЕНКО: Припускаю, що на першому етапі держава від приватизації портів і виграє, розрахувавшись з боргами. Проте буде з'їдена «курка», яка вже ніколи не знесе яєць. А що буде з портовиками — і передбачити страшно.

І. СОКОВНІН: На нашому ПСД за час роботи з закордонними партнерами ми майже вдвічі збільшили кількість робочих місць. Це сприяло стабільному добробутові багатьох одеських сімей. До того ж у нас міцні соціальні гарантії. Підприємство вкладає кошти в страхову медицину. В порту є чудова медсанчастина, оздоровча база з сучасним обладнанням, багато іншого. Соціальні об'єкти під час приватизації буде продано чи передано до комунальної власності. Ми все це можемо втратити, як втратити і саму роботу.

Є. ЯКУБОВСЬКА: До речі, за статистикою 70 відсотків боржників у виплаті зарплати в Україні становлять саме підприємства з недержавною формою власності.

Ю. ПОГОРЄЛОВ: Я думаю, що нас має насторожити і досвід приватизації таких портів, як, наприклад, Рига, Владивосток. Я недавно мав розмову з головами профкомів цих портів. Там постійно відчувається висока соціальна напруженість. Працівників, які купили акції портів, ставлять у такі умови, що вони змушені продавати свої акції. Втрачено багато соціальних гарантій.

І. СОКОВНІН: Я хочу продовжити свою думку. Вважаю, що негативні соціальні та економічні наслідки приватизації треба усвідомити всім. Впевнений, що портовики, профспілка не мовчатимуть. Не допустять непродуманих підходів.

С. СЕЛАНТЬЄВ: На підтвердження сказаного я хотів би навести приклад зі світової практики, про це йшла мова на вже згаданій мною конференції. Один із провідних світових операторів портових терміналів компанія ЕСТ (власники: фірма Hutchison Whapoa і Роттердамська портова адміністрація) скасувала свій контракт на управління контейнерним терміналом Molo 7 у Трієсті (Італія). Так само вчинила ще одна велика компанія зі своїм терміналом в Розаріо (Аргентина). Причина розриву контрактів — проблеми з місцевими робітниками та профспілкою.

І. СОКОВНІН: Можливі й у нас соціальні потрясіння. А це значить, що порт також може втратити вигідні контракти. Місто і область недоотримають надходжень до свого бюджету, адже порт — найбільший платник податків в області. Недоотримає й держава. А вже про втрати трудового колективу і казати нічого. Хто ж від цього виграє?

Ю. ПОГОРЄЛОВ: Я наведу витяг із констатуючої частини постанови десятого пленуму Центральної ради профспілки працівників морського транспорту України: «...Факт, що економічна політика, яку проводять владні структури, може стати головною дійовою причиною загострення соціальних проблем на підприємствах водного транспорту...». Як же це узгоджується з державною програмою «Реформи заради добробуту»? Заради чийого добробуту? Одеський порт, як уже зазначали, з року в рік нарощує свої потужності й вантажооборот, і переробляє нині близько половини всіх вантажів, що проходять через морські порти України. Маючи чималі прибутки, постійно турбується про збереження й розвиток соціальної сфери. Регулярно виплачується зарплата всім працюючим у порту і на підприємствах спільної діяльності, немає боргів перед місцевими і державними бюджетами, фондами соціального забезпечення. Звідси й висновок: не руйнувати все досягнуте, а навпаки, підтримувати стабільно працюючий колектив, проаналізувати досвід його діяльності в умовах ринкової економіки. Це, гадаю, остудило б завзяття тих, хто виступає за огульну, поспішну приватизацію всіх українських портів.

Матеріали «круглого столу» підготували: Лариса БУЛЛО, Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Редактор номера Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ.
Редколегія: Олександр БІЛИК, Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Віталій ЖЕЖЕРА, Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, Світлана ПИСАРЕНКО, Анатолій СОЛОНСЬКИЙ, Віталій СУДДЯ.
Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Загальний тираж 179041.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50
Зам. 0311160.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Голос України

Газета виходить з 1 січня 1991 року.
Адреса ВР України: 01008, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 446-91-37, 441-89-34, 441-89-44; телефакс — 449-85-62.
E-mail: sekret@golos.relc.com

Засновник і видавець — Верховна Рада України